Kunsten at skaffe sig Tilbedere.

Lystspil i tre Acter af **Melesville** og **Charles Duveyrier**,

oversat af **Th. Overskou**.

Personerne:

Mlle. Marion Delorme.
Grev Leon de Senneterre, under Navn af Leonard.
Henriette, hans Kone.
Marquis de Cinq-Mars.
General de Say.
Tiennette, Marions Kammerpige.
En Tjener.

Handlingen foregaaer i Marions Bolig, i et Cabinet smykket med Portraiter af Adelsmænd i Dragter fra Ludvig den Trettendes Tid. I Baggrunden en Dør, som gaaer ud til en Sal. Paa Tilskuernes venstre Side Marions Værelse. Paa høire Side en skjult Dør i Panelet, og i Forgrunden en Balcondør med et stort Gardin af Damask. Paa den ene Side et Bord, belagt med et Tæppe; paa den anden et Toilette, hvorpaa der staaer Blomster. — Lænestole, Vaser og Girandoler.

Første Act.

Første Scene.

Tiennette, (strax efter) **Marion**.

Tiennette (ved Døren i Baggrunden). Jo, det skal jeg nok, Herr Marquis! — saasnart Mlle. Delorme vaagner.

Marion (lader sig see i Døren til sit Værelse). Naa, Tiennette, har Du faaet ham til at gaae?

Tiennette. Ja, men det kostede. Denne Marquis de Cinq-Mars vil aldrig respectere Skildvagtens Ordre.

Marion. Hvilket udstaaeligt Menneske! Hvad sagde han?

Tiennette. Hvad han altid siger. (i Marquisens Tone.) „Hvor er Marion? hvad har Marion at bestille? Jeg vil tale med Marion?“ Saadan gaaer det i det Uendelige.

Marion (trækker paa Skuldrene). Disse store Herrer ere ubegribelige! Fordi man i et tankeløst Øieblik har skjænket dem et Smiil, sagt dem et Par venlige Ord — ah, saa troe De, de ere os de Eneste paa Jorden, de ere færdige at dræbe med deres Nærværelse, paatage sig Mine af Ægtemænd! (halvhøit) de fortjente, man ogsaa skulde behandle dem som de vare det.

Tiennette (skrigende). Gud bevares, Kongens Yndling!

Marion (smilende). Naa, Du troer, at Kongerne selv —

Tiennette. Ja, men Marquis de Cinq-Mars, den elskværdigste Cavaleer ved Hoffet!

Marion. Jeg tilstaaer, det var en smigrende Erobring! Desuden — det morede mig at tage ham fra Hertuginden af Monbazon, en Snerpe, en Skinhellig, som ikke kunde blive tjed af at kaste Skygge paa min Dyd. Nu, jeg sagde: hun skal faae Noget at skrige for! Men jeg tænkte ikke paa at give mig selv en Tyran, som bliver hidsig for Alt, Baller, Foræringer, Serenader; thi siden han kom tilbage fra Rochelles Beleiring — det er jo skrækkeligt! — Endogsaa disse stakkels Adelsmænd fra Landet, der gjøre sig en Ære af at see Marion i hendes beskedne Bolig, som af at see Kongen i sit Slot, endogsaa de sætte ham i Fyr og Flamme. — Ah, Cinq-Mars ønskede, at jeg skulde skjule mig for Alles Øine — det kan jeg ikke! Tilbedere, det er mit Liv, min Lykke, mit Folk — et Folk i Silkestrømper og med Stjerner!

Tiennette. Der ikke er saa taalmodigt som det andet Folk, men altid har fuldt op af Besværinger.

Marion. Ja vist — de Utaknemmelige! O, hvor det er en Ulykke at beklæde en Trone — der gives altid Utilfredse! (seer mod Baggrunden) Han kommer ikke!

Tiennette. De venter Nogen?

Marion. Nei — slet Ingen. — Jeg er ikke hjemme for Nogen — hører Du? (standser; i en ligegyldig Tone) Ah — dersom Leonard, den unge Kunstner, der skal male mig, skulde komme — ham modtager jeg — kun ham. Du forstaaer mig?

Tiennette. Ja, Mademoiselle! (sagte) Den unge Maler — oh ho, ham havde jeg ikke tænkt paa. (gaaer.)

Anden Scene.

Marion (alene).

Ah, denne heftige Hjertebanken — jeg troer bestemt, jeg elsker ikke Cinq-Mars, — og dersom hans Ansseelse, hans Magt, men især hans Skinsyge ikke ængstede mig — (med Velbehag) Den unge Leonard er virkelig

meget vakker — dannet, aandrig, levende — og, hvad der især fortryller mig, han er en Galning — ikke Gran af Fornuft! Desuden, dette lidenskabelige Udtryk, denne gaadefulde Kjærlighed hos et ungt ubekjendt Menneske, der ikke har andet end sit Talent — deri finder jeg noget Nyt, noget Piquant — det bringer mig ud af Hoffredsen, og — det er altid Noget vundet. (seer mod Baggrunden.) Men hvad kan opholde ham? Det er mig, som venter — mig! det er første Gang! (sætter sig ved Bordet) — Jeg skal gjøre Gjengjæld — med Tiden! (udfolder et Dagblad) Lad os see hvad Nyt der er ved Hoffet. (gjennemløber Bladet.) „Maskerade hos den spanske Gesandt." Cinq-Mars vil ikke føre mig derhen — men jeg kommer der! — „Kongejagt" — o det er meget interessant. „Grev de Senneterre er bleven foreslillet Cardinal-Ministeren." — Senneterre? — jeg har hørt det Navn — ah, det er den Fætter til la Ferte, om hvis Giftermaal han fortalte os saa meget. En rig Pige i Bretagne — deres Kjærlighed som i en Roman — ha ha ha, efter Vielsen tog Parret ind paa en gammel Borg, for at leve i Eensomhed — ha ha ha, det lader til, at Hr. Gemalen allerede har faaet nok af denne Kjærlighed under fire Øine — han har Ret; den er dræbende! (hun har taget et andet Blad) Man siger, han skal være smuk — det er Skade at la Ferte ikke er i Paris, han skulde have taget ham med herhen. — Naa, han kommer maaskee af sig selv! (kaster Øinene i Bladet) Hvad seer jeg? mit Navn i „den poetiske Stafet"! (læser)

„Hvad vi for denne Maaned vil fortælle
Er nyt — saa nyt, at man ei troer det sandt;
En Cardinal beleirede Rochelle,
Og Marion ei nogen Elsker fandt!"

(trækker paa Skuldrene) Hvor disse Bladmagere ere latterlige! — at fortælle en Nyhed, som de Dagen efter maae erklære for falsk! (lytter) Ah, nu er det ham! — det er Leonard!

Tredie Scene.

Marion. Senneterre (i meget simpel Dragt).

Senneterre (heftig). Ah, Marion, endelig seer jeg Dem da igjen! — Jeg var saa utaalmodig!

Marion (stødt). Det lader det til!

Senneterre. De har ventet paa mig? — Jeg er ude af mig selv — jeg er fortvivlet! — Jeg blev opholdt af en fordømt paatrængende Person, som jeg var nærved at kaste udaf Vinduet — (aftvæs) men siden det ulykkeligviis var min Onkel, gik det dog ikke an.

Marion. Og hvilke saa alvorlige Forretninger —?

Senneterre (tvælende). Familiesager, Ubehageligheder — Noget, som vil forandre vor hele Stilling, hvis jeg kun kan give det et heldigt Udfald.

Marion (smilende). Aha — De er smuttet fra en eller anden Villie — har gjort en ungdommelig Galskab?

Senneterre. En Galskab? — muligt! (afsides) For Fanden, det har jeg — ved at gifte mig. (høit). Men den kan gjøres klog igjen; jeg skal snart — (griber hendes Haand) Dog, vi ville tale om os, kjære Marion — om min Lykke, min Kjærlighed.

Marion. Tvertimod — derom ville vi ikke tale, hvis De ellers vil have mit Portrait færdigt. Nu har jeg ti Gange taget imod Dem, for at De skulde male, og De har ikke begyndt at tegne.

Senneterre (afsides). Og kommer heller ikke til det; — jeg forstaaer ikke engang at holde paa Blyanten.

Marion. Det kan jeg ikke finde mig i! — Altsaa, til Deres Farver — læg Kaarden fra Dem — (hun tager hans Kaarde og lægger den paa en Lænestol i Baggrunden) og gjør mig nu rigtig smuk — strax — jeg befaler!

Senneterre. Men —

Marion. Jeg hører Dem ikke uden mit Portrait er færdigt.

Senneterre. Gud forbarme sig! — det er Barbarie!

Marion. Naa — ingen Suurtseen! Er De nu ret artig — skal jeg fortælle Dem Noget.

Senneterre (levende). Og det er?

Marion. Jeg har tænkt paa at gjøre Deres Lykke, og skal sørge for, at De faaer Bestilling paa et stort Malerie til Cardinalens Palads.

Senneterre (forskrækket). Jeg! — (samler sig) en ubekjendt Kunstner.

Marion. Hvad gjør det? — Naar der er Talent — og det har De, det er jeg vis paa! — og har De det ikke, nu, De er protegeret, og det kommer ud paa eet. Jeg har allerede bedet Generalen at tale om Dem til Cardinalen.

Senneterre. Hvem? — denne fortræffelige General de Fay?

Marion. Rigtig. Han staaer i stor Anseelse for sine militaire Talenter.

Senneterre (smilende). Talenter? — Jeg troede ikke, at han havde Talent til andet end at lade sig jage paa Flugten, et Talent, som han ogsaa nylig har viist ved Rochelle.

Marion. Netop — det er det, som gjør hans Lykke.

Senneterre. Jo vist!

Marion (fortrolig). Det er en Statshemmelighed, som de Fay endogsaa ikke selv veed. For at gjøre sig uundværlig og forhøie Værdien af sine heldige Foretagender, trænger Cardinal Richelieu undertiden til et tabt Slag i Forveien; det vækker Ængstelse og giver den Triumf, han allerede har paa

rede Haand, større Glands. Naar et Slag saadan skal tabes, behøver man blot at give Generalen Commandoen. Oh, min Gud, han gjør sine Sager ypperligt — han har tabt saa snart han lader sig see; det slaaer aldrig feil. De kan begribe, man gjør Alt for en Mand, som man saa sikkert kan stole paa, og dersom mit Portrait lykkes Dem godt —

Senneterre (but). Deres Portrait — jeg maler det ikke, nei, jeg ikke.

Marion. Og hvorfor?

Senneterre. Fordi — fordi jeg vil ikke. Jeg kan — ja, ligesaa godt som mange Andre, naturligviis! (med Ømhed) Men hvor er den Maler, som turde smigre sig med at gjengive disse Træk, denne Ynde — dette Blik, som paa engang er saa ømt og saa listigt, dette fortryllende Smiil, denne nydelige Mund, hvoraf man maatte opfange hvert Ord, for at udtrykke den Aandrighed, som aabenbarer sig igjennem den? Det overgaaer al menneskelig Evne! og fra den første Dag, jeg saae Dem, har jeg glemt Alt — min Kunst, mine Farver, for blot at drømme om Dem. Jeg har kun vovet at nærme mig til Dem, for at sige, at det blev min Død, hvis De elskede nogen Anden, min Død, dersom De stødte mig tilbage, min Død —

Marion (smilende). Naa — De er ikke død endnu.

Senneterre. Nei — men jeg dør! Naar jeg tænker paa alle de Hyldinger, som omstrømme Dem —

Marion. De forurolige Dem?

Senneterre (langsomt). O, De er saa god! Man forsikrer, Deres Elskere blive altid ved at være Deres Venner.

Marion. Og Antallet paa mine Venner gjør Dem bange?

Senneterre. Jeg tilstaaer det — denne Villarceaux.

Marion. En Nar!

Senneterre. Denne Finantsminister.

Marion. Med et Hoved saa tomt — som Finantskassen.

Senneterre. Brissac!

Marion. Ah fy — en gift Mand? dem afskyer jeg!

Senneterre (afsides). O, hvor jeg har gjort klogt! — dersom hun vidste, at Grev de Senneterre —

Marion. De siger?

Senneterre. Intet! — Men denne Cinq-Mars, som bestandigt kommer her —

Marion. Hans Rang forbyder mig at vise ham Døren, men jeg troer ikke, at han skal rose sig af Modtagelsen.

Senneterre. Om Forladelse, det gjør han dog. Endnu igaar har han, i et Aftenselskab med Marsillac og Beaufort, sagt høit, at De ikke viser Dem hørd imod ham.

Marion (opbragt). Skammeligt! — Og De troer det?

Senneterre (med Kjærlighed). Nei, nei, jeg vil kun troe Dem. Men sværg mig til, at han brammer med en tilsiget Lykke, at han ikke har noget Krav paa Deres Kjærlighed, og —

Marion (med Fiinhed). Ah — nei, forsigtigt! Sværge Dem til at Cinq-Mars ikke er min Elsker, ansee det for rigtigt at bevise det, vilde det ikke være at sige, at jeg elsker Dem?

Senneterre (levende). Naturligviis, og jeg venter kun denne Tilstaaelse for at hellige Dem mit hele Liv. Dersom De elsker mig, Marion, jeg tilintetgjør enhver Hindring, der stiller sig imellem os; jeg kan gjøre det! — sig blot et Ord; et eneste!

Marion (afsides, i det hun betragter ham med Ømhed). Ved Gud, jeg kunde have Lyst til det, og — (lytter med Forfærdelse) Tys! — hør!

Senneterre. Hvad er det?

Marion (peger paa den skjulte Dør). Der er Nogen paa Løntrappen! Denne hemmelige Dør —

Senneterre (vil ile hen til hende). Er der Nogen, der har Nøglen til den?

Marion. Ja, en Oldinge, der ikke kan vække Frygt, men som Alle skjælve for, endogsaa Kongen.

Senneterre. Richelieu!

Marion. Dersom han traf Dem her — De vilde være fortabt! Hurtigt — fly!

Senneterre (hører Nøglen i Døren). Det er for sildigt!

Marion (støder ham ud paa Balconen). Der — og ikke et Ord! (hun trækker Gardinet for Døren og sætter sig ved sit Toilette).

Fjerde Scene.

Marion. **Cinq-Mars** (træder sagte ind af den skjulte Dør). **Senneterre** (paa Balconen).

Cinq-Mars (uden at see Marion). Paa min Sjel, der er Intet saa behageligt, som at overraske, og jeg —

Marion (afsides). Det er Cinq-Mars! (høit). Tor jeg spørge, hvorledes kommer De her?

Cinq-Mars. Ah, for Fanden, jeg saae ikke — (høit i det han bryster i Latter) Ha ha ha; gjorde jeg Dig bange, min Indtagende? hæ?

Marion. Mig? — nei! Men hvem har givet Dem denne Nøgle?

Cinq-Mars. Ingen — jeg har taget den.

Marion. Fra hvem?

Cinq-Mars. Fra Een, som havde faaet den af Dig, Skjelm!

Marion. Hvorledes!

Cinq-Mars. O, det er en ubetalelig Spøg, som jeg skulde faae Kongen selv til

at lee af — dersom han kunde lee. Tænk Dig, Cardinalen, det gamle Heldøre —

Marion (forfærdet). Hvad siger De?

Cinq-Mars. Bah, han er her jo ikke! i det mindste maa man dog kunne udøse sin Galde over ham, naar han er fraværende. Altfaa — denne fordømte Hykler lod mig i Morges kalde for at glæde mig med den deiligste Præken — om et Ægteskab med en af hans Broderdøttre, som jeg hader ligefaa inderligt som ham selv — om mine Daarskaber, mine Opvartninger hos en Dame, som Ingen, der har Agtelse for sig selv og den Ære at være om Kongen, nogensinde burde sætte en Fod hos. (Marion gjør en Bevægelse.) Det er den hellige Mand, som taler. Medens han udøste sit Hjerte, med en Velvillie og Selvfølelse, som vare heist opbyggelige, faldt mit Blik, som sværvede omkring uden Hensigt, paa en Stump Pergament, der hængte ved en lille Regle, som forglemt laae henkastet imellem endeel gamle Papirer. Jeg stotter og læser: »Den lille Dør i Tournellegaden«. Jeg gjætter Alt, stjæler Nøglen, afbryder mit Besøg, takker den kjære Cardinal for hans Raad og Formaninger, glæder mig over hos ham at have fundet det, som kan aabne mig Dydens Vei — og iler affted af Frygt for at lee ham lige op i Dinene.

Marion. Det er en Feiltagelse — jeg har aldrig givet —

Cinq-Mars. Jovist, jovist! — da han kom her for at spørge Dig tilraads om Statssager. Men det er ligegyldigt, han er nu lænket til sin Lænestol — og jeg har Nøglen.

Marion. Og hvad vil De med den?

Cinq-Mars. Holde Opsyn med Dig, naar Du holder Din Dør lukket saa tidlig om Morgenen.

Marion. Endnu skinsyg?

Cinq-Mars. Nei, paa min Ære! ikke mere. For det første elsker Du mig jo, det er afgjort, og dernæst — havde jeg en Medbeiler, som var en Smule farlig, det skulde snart være forbi! Var det en Adelsmand, saa at det lønnede Umagen, jeg stak ham ihjel, naturligviis; var det en obscur Person — en Person, som Folk er fleest — der er meget bequemme Smaaværelser i Bastillen.

Marion (stotter til Gardinet; affides). Min Gud! (høit). Gjøre sig elsket ved Arrestbefalinger!

Cinq-Mars. Det har jeg ikke nødig; vel?

Marion. Det siger jeg ikke.

Cinq-Mars. Men Du tænker det, og Du har Ret, thi — jeg er ikke latterlig indbildsk, men jeg kjender mig selv, og seer ikke den, som Du skulde kunne foretrække for mig.

Marion (affides, idet hun seer hen til Gardinet). Nei, han kan virkelig ikke see ham.

Cinq-Mars. Jeg vil ikke tale om, jeg troer ikke det er let at spille under Dække imod mig.

Marion. Langtfra; De seer særdeles skarpt.

Cinq-Mars (sætter sig ved Bordet). Det vil jeg ikke sige; men jeg veed hvad jeg er værd.

Marion (affides). Naa, han slaaer sig til Ro — og den stakkels Leonard!

Cinq-Mars (betragter hende). Jeg tager ikke feil, Du er vranten — Du ønsker at være alene?

Marion. Maaskee.

Cinq-Mars (tiærligt). For at tænke paa mig?

Marion. Nei.

Cinq-Mars (med tvivlende Mine). Hum!

Marion. De veed jeg er Oprigtigheden selv.

Cinq-Mars (reiser sig). Du ventede altfaa Nogen?

Marion. Muligt.

Cinq-Mars (bliver heftigere). Jeg vil vide hvem.

Marion. Gjæt! (med Hensigt). Maaskee den unge Maler.

Cinq-Mars. Leonard? — o, det er ikke ham, der gjør mig urolig.

Marion (affides). Saadan siger han altid! (høit). Jeg kan godt lide ham.

Cinq-Mars. Ta ta ta! — det er for at tvinge mig paa Vildspoer. Men jeg er fiffig; jeg skal nok see Dig i Kortet! (da Marion seer paa ham uden at tale). Hvad vil Du sige med denne medlidende Mine?

Marion. Oprigtigt, Deres Excellence, troer De ikke, at jeg, dersom der var Een, jeg elskede, skulde finde paa at sige ham det i Deres Nærværelse?

Cinq-Mars (heftigt). Det var stærkt.

Marion. Vov ikke paa at opfordre mig til at gjøre det!

Cinq-Mars. For Fanden, jo, det vover jeg! — eller — holdt! Marion, ingen Spøg i det Capitel! Jeg er ikke bange; men Alt har dog sin Grændse.

Marion (koldt). Det tænker jeg med, Deres Excellence! (med forslagte Arme). Med hvem spiste De til Aften igaar?

Cinq-Mars (urolig). Med hvem jeg spiste —? ah hvad!

Marion. Med Marsillac og Beaufort.

Cinq-Mars (som før). Hum, det er muligt!

Marion. Der har været en Uforskammet, som berømte sig —

Cinq-Mars (levende). Nei, nei, tillad — det var ikke saaledes.

Marion. Ah, De kjender denne Uforskammede?

Cinq-Mars. Nei — det vil sige — jo, seer De — det var Beaufort, som paastod — og jeg har ikke modsagt ham saa bestemt, som jeg burde, fordi — det er saa flaut at

sige: „Min Gud, nei; jeg forsikrer — der er Intet om“ (med Ømhed). Desuden, jeg har kun taget feil af Datum; Fremtiden vil retfærdiggjøre mig (vil tage hendes Haand).

Marion (tort, idet hun gaaer hen til Toilettet og sætter sig). Det troer jeg ikke, Deres Excellence!

Cinq-Mars. Hvad? Du gjør Dig vred for en Bagatelle, naar jeg angrer, naar jeg er rede til at kaste mig for Dine Fødder og tilstaae min Forbrydelse?

Marion (seer hen imod Gardinet). Det er alt hvad jeg forlanger. Tilstaae, Hr. Marquis, tilstaae med høi og tydelig Stemme!

Cinq-Mars (paa det ene Knæ). Nu vel, ja — see, jeg tilstaaer, jeg har løiet skammeligt.

Marion (leende). De har løiet — aa hav den Godhed at sige det endnu engang.

Cinq-Mars. Ah, men det veed De jo bedre end jeg — De, som morer Dem ved mine Lidelser; thi jeg veed ikke hvad det er for en Caprice af Dem, men De lader mig være den ulykkeligste af alle Elskere.

Marion (leende). O, De overdriver!

Cinq-Mars (levende). Nei — det er ikke til at lee af! Fanden skal tage mig om De har skjænket mig saa meget som et kjærligt Smiil.

Marion (brister ud i Latter og vender sig i Lænestolen). O, De er fortræffelig!

Senneterre (hæver Gardinet en Smule, men lader det strax synke). Hvad har jeg hørt?

Cinq-Mars. Nu vel, — altsaa: De tilgiver?

Marion (reiser sig). Af mit ganske Hjerte! — De anklager Dem jo selv saa elskværdigt! (hæver Stemmen). Og jeg haaber nu, at Deres Ord maae overbevise de meest Vantroe.

Cinq-Mars (staaet). Hvad siger hun? (levende). Jeg Dosmer! — her er Nogen skjult!

Marion (urolig). Hvad, Hr. Marquis?

Cinq-Mars (rasende). Lad ham vogte sig! (iler hen til Døren paa venstre Side). Maaskee i dette Værelse? — nei! (seer hen til Vinduet). Men Gardinet der?

Marion (sagte). Min Gud! (høit). Dersom De trækker det tilside —

Cinq-Mars (seer bagved det). Ingen!

Marion (afsides). Han er borte! — han har vovet Livet — o hvor det er ædelt! — (høit, efter en Pause). Fandt De Nogen, Deres Excellence?

Cinq-Mars (ved sig selv; forlegen). Jeg er utilgiveligt fremfusende! nu bliver hun opbragt! (høit). Marion!

Marion. Ah, lad mig være!

Cinq Mars. Jeg troede det ikke, paa min Ære! — det var blot for at see om — (smigrende). Naa, naa, ikke mere vred; jeg kan ikke komme og bede om Tilgivelse førend i Morgen — jeg har hele Dagen Tjeneste paa Slottet og maa nu afsted.

Marion (forstilt bekymret). Ah, man seer Dem da ikke i Dag?

Cinq-Mars Min Gud, nei!

Marion. Saa tilgiver jeg Dem; men — De er det uretfærdigste Menneske —

Cinq-Mars. Ja vist, ja vist; — men fra nu af — blind Tillid! (hælende). Hør, De tager jo ikke paa Maskerade hos den spanske Gesandt, vel?

Marion. Oh — nei.

Cinq-Mars. Det gjør De Ret i — saadan en Sværm! — Hvad vil De bestille i Aften?

Marion (ligegyldig). Blive hjemme.

Cinq-Mars. Ypperligt — modtag Ingen — see at adsprede Dem! Farvel, Marion!

Marion (gaaer til Toilettet). Farvel, Deres Excellence!

Cinq-Mars (gaaer til Bordet for at tage sin Hat). Jeg vidste nok, hun kunde ikke bedrage mig, (faaer Die paa Senneterres Kaarde, afsides). Hvad seer jeg?! — en Kaarde! — jeg blev holdt for Nar!

Marion. Men hvad feiler Dem?

Cinq-Mars, Ingenting — jeg gaaer! (sagte). Man er smuttet bort; det er klart! Gjør jeg Støi, hun snoer sig fra det med et Eventyr — og Tjenesten, som fordrer — (seer paa Kaarden). Ah, en Sløife af Sølvtrevser — jeg skal gjenkjende den.

Marion (smilende). Det koster Dem Møie at rive Dem løs.

Cinq-Mars (tvinger sig). Ja — naar man vinkes af Lykke og Troskab —! (rasende). Harmen gnæver mig! (høit). Farvel, min Indtagende! (afsides). Jeg skal nok finde Leilighed til at komme igien og faae at vide — (tysser hende paa Haanden) Farvel, min bedste, min tro Marion! (gaaer, idet han holder Die med Kaarden og hemmeligt truer Marion med Fingeren).

Femte Scene.

Marion (alene).

Men hvad fattedes ham? Han kastede bestandig Øinene herh — (seer Kaarden). Ah, Leonards Kaarde! — han har seet den; nu har jeg det! — Godt, fra nu af til i Morgen skal jeg nok finde paa en dygtig indviklet Historie. (iler hen til Vinduet). Leonard er dog ikke kommen til Skade! — Oh nei, takket være Stakittet — han har kunnet smutte ind i Haven. (kommer tilbage i Forgrunden). Hvilken Kjærlighed! hvilken Opoffrelse! Hvor jeg elsker ham! (leende). Men ogsaa — hvilken Galning! Dersom Nogen har seet et Mandfolk springe ud af mit Vindue, — og det ved høilys Dag? — Ah, hvad! — der er jo skjænket os en Dag, hvori vi ere frie og — Hvem er det?

Sjette Scene.

Marion. Tiennette.

Tiennette. Mademoiselle — (seer sig om). Nei, det gaaer over min Forstand; det var Maleren, jeg lukkede ind, og det er Marquis de Cinq-Mars, som kommer ud.

Marion. Hvad vil Du?

Tiennette. Der er en Dame.

Marion. En Dame?

Tiennette. Jeg har sagt, at De ikke modtager Nogen, men hun beder saa meget —

Marion. Hendes Navn?

Tiennette. Vil hun ikke sige.

Marion. Er hun smuk?

Tiennette. Det kunde jeg ikke see; hun har Slør for og er indhyllet i en stor Kaabe.

Marion (smilende). Det seer ud som et Eventyr. Det er dog ikke en forkladt Elsker?

Tiennette. Nei — en Stemme — o saa blød! (efterlignende). „Beed Mademoiselle Marion ikke at negte mig Modtagelse — det gjælder mit Liv.“

Marion. Ah, hun har Et eller Andet at bede Cardinalen om! (til Tiennette). Denne Gaade pirrer min Nysgjerrighed — luk op, og lad os være ene. (vender tilbage til sit Toilette).

Tiennette (i Baggrunden). Hav den Godhed — vær saa artig. (Henriette træder ind; Tiennette peger paa Marion og gaaer idet hun betjener den Fremmede med Nysgjerrighed).

Syvende Scene.

Marion. Henriette (tilsløret).

Henriette (afsides, skjælvende). Det er hende! — Ah, jeg vover ikke — et saa besynderligt Skridt! En gift Kone kommer for at spørge om Raad hos Marion! — Men jeg vil kun blive et Øieblik.

Marion. Kom nærmere; jeg beder, kom nærmere!

Henriette (gjør nogle Skridt). Mit Hjerte banker.

Marion (afsides). Mon hun vil blive ved at beholde Sløret for? (gjør en Bevægelse for at tage det af hende). Tillad at jeg skiller Dem ved —

Henriette (i Bevægelse). Om Forladelse, jeg vilde gjerne —

Marion. Berøve mig den Fornøielse at see hvem jeg modtager? — Umuligt! (afsides). Hun er maaskee styg! (Henriette kaster Sløret tilside). Nei, deilige Øine — et undseligt Blik — ah, forrige Aars Mode! (høit). De kommer fra Landet?

Henriette. Ja, Mademoiselle!

Marion. Jeg søger forgjæves at erindre mig Deres Træk.

Henriette (bævende). Jeg har ikke den Ære at være kjendt af Dem.

Marion. Og De kommer til mig, for at —

Henriette. Bede Dem om en stor Tjeneste. Men jeg veed ikke hvorledes jeg skal forklare — hvordan jeg skal sige — De vil anseе mig for meget eenfoldig, for taabelig; men De maa bære over med mig, jeg har aldrig levet i den store Verden — (bortvorrer en Taare) og jeg er saa ulykkelig.

Marion (rørt). Virkelig? De bæver — Taarerne staae Dem i Øinene. (tager hendes Haand). Stakkels Barn, De interesserer mig. Kom, kom, sig mig hvad det er De ønsker, og staaer det i min Magt —

Henriette (trækker Veiret). O hvor jeg takker Dem — De sætter Mod i mig; jeg troer, jeg er ikke mere saa bange. (giver sig Driftighed). Nu vel — der er en Person, som er mig dyrebar —

Marion (med Udtryk af Erfarenhed). Deres Elsker, ikke sandt? — det er jo ikke at spørge om.

Henriette (bringes ud af det). Min El — (afsides). Jeg vænner mig aldrig til det Ord (høit). Denne Person, i hvem jeg fandt min hele Lykke, mit Liv — han forlader mig, tager bort fra mig.

Marion. En Coquette river ham fra Dem? det er det Gamle! — De er vis paa, at han elsker en Anden?

Henriette. Jeg tør ikke tvivle derom. En god gammel Onkel, den eneste Slægtning, jeg har tilbage, skriver mig til, at det unge Menneske ikke, siden han er kommen til Paris, viger fra et Fruentimmer, hvis Navn han ikke endnu har faaet at vide, men som maa være meget farligt. Min Onkel raadte mig til strax at tage hertil, for at forsvare min Ret, men tilføiede: „Hvad hjælper det, arme Barn? var Du coquet, kunde Du vove Kampen, men Du er bleven opdraget i et Kloster, og der giver man ikke Undervisning i Coquetterie; hvor taabeligt! det er dog Grundlaget for den qvindelige Opdragelse.“

Marion. Deres Onkel er en Mand med Forstand.

Henriette. Det har bragt mig paa en Idee, som visnok er eventyrlig, men jeg har grebet den som mit sidste Haab. Jeg tænkte, hvad man ikke forstaaer, kan man lære. Hvis Nogen lærte mig den vanskelige Kunst at indtage, at behage — en Kunst, som han maa sætte meget høit, da han søger den hos en Anden — maaskee jeg igjen kunde rive ham fra min Medbeilerinde — maaskee jeg kunde tilbagevinde hans Ømhed. (dvælende). Men jeg maatte da lære den af en Dame, som forstaaer den til Grunden og som er god — jeg kommer til Dem Mademoiselle Marion.

Marion (paavele til at briste i Latter). Hvad! alvorligt! — det er for at jeg skal lære Dem at —

Henriette (naiv). Det er kun derfor jeg har gjort Reisen.

Marion (bryder ud). Ha ha ha, det er altfor moersomt!

Henriette (med foldede Hænder). O, jeg bønfalder Dem, afslaae det ikke — jeg skal aldrig gjøre slet Brug deraf. Jeg har hørt meget Ondt om Dem, især af Fruentimmer, fordi De faaer Alverden til at elske Dem. Hvad mig angaaer, jeg tænkte, kun den, som er i Besiddelse af en saadan Hemmelighed, kan redde Dig. Da hun elskes, tænkte jeg, er hun lykkelig, og hvis hun er lykkelig, vil hun have Medlidenhed med Dig. (betragter hende med Beundring). Men nu, da jeg seer Dem, begynder mit Haab at vakle; thi jeg frygter meget for, at Deres Hemmelighed er af det Slags, man ikke kan meddele Andre.

Marion (smigret). Virkelig? — (aflides). Hun taler med en Oprigtighed, der rører mig. (bsit). Ærligt talt, min Bedste, jeg ventede ikke at komme til at give Undervisning, men denne ufyldige Tillid, denne Fordringsløshed — (fortrolig). Desuden, De har gjættet det, jeg elsker, jeg er lykkelig — og vilde ønske, at hele Verden var det.

Henriette (henrykt). De vil altsaa?

Marion (rækker hende Haanden). Med Fornøielse. (aflides). I Sandhed, det er originalt! Nu, det skulde ikke være mig ubehageligt at danne nogle Elever. (bsit). Sæt Dem her hos mig!

Henriette (sætter sig ved Siden af hende). Hvor De er god!

Marion (smilende). Det sige de Alle. (med alvorlig Mine). De vil indsee, mit Barn, De maa tale med mig, som med Deres Skriftefader.

Henriette (smilende). Det er imidlertid ikke ganske det Samme.

Marion (som før). Gud bevares, jo! — Jeg vil hverken spørge Dem om Deres eller Deres Elskers Navn. Naar man kommer saa hemmelighedsfuldt til Marion — (Henriette gjør en Bevægelse). De er bange for Deres Familie? — godt! det er meget naturligt, det kommer ikke mig ved; jeg er for høimodig til at ville fordre Betaling for den Tjeneste, jeg vil vise Dem. — Men lad os nu høre: De har ikke kunnet faae at vide hvad det er for en Coquette, der har lokket ham fra Dem?

Henriette (naivt). Ikke endnu. Der er nok mange i Paris.

Marion. Skrækkeligt! især siden Hoffets Damer have begyndt at dyrke Kunsten.

Henriette. Ja Hoffet skal nok være farligst. Maaskee er det Ninon de Lenclos.

Marion. Hun? saa vil det blive os vanskeligt. — For Pokker, Ninon, det er Elskovs-Firmamentets Sol. — Naa, gjør ikke Noget! Fortæl mig Alt. — Hvordan begyndte det? Først elskede han Dem til Raserie.

Henriette. O, han syntes kun at leve for mig, og tænk Dem hvor jeg var lykkelig, jeg, som, vant til Ensomheden, ikke havde Ahnelse om en saa sød, saa ny Følelse! For at være sikker paa ikke at tabe min Lykke et eneste Øieblik, fjernede jeg ogsaa strax alle Paatrængende, modtog Ingen og var altid hos ham.

Marion Der have vi allerede en Hovedfeil!

Henriette. Jeg gjorde det for at behage ham. Imidlertid syntes jeg, han, efter et Par Maaneders Forløb, blev adspredt, tankefuld — han tog ofte bort for at see til sine Forpagtere.

Marion (aflides). Eller sine Forpagterske.

Henriette. Saa forlod jeg ham ikke mere — det gjorde ham vranten; han blev opfarende, hidsig, opholdt sig uophørligt over min Undseelighed, min slette Holdning. Jeg græd, han skjændte. Nu, jeg tilstaaer det, nu tabte jeg af Fortvivlelse Taalmodigheden; for første Gang beklagede jeg mig og gjorde ham Bebreidelser! Han raabte: han kunde ikke længer leve saaledes. „Jeg ikke heller," svarede jeg, „jeg er altfor ulykkelig!" Skulde De troe det? Han tog til Paris, og efter et Fjerdingaars Forløb kun et eneste Brev — et eneste, hvori han skrev, at vi havde taget feil af hinanden, at vi ikke kunde harmonere, og at han vilde foreslaae mig —

Marion. At høve For—

Henriette. Rigtig, Stilsmisse! (sagte). Den Utaknemmelige, han havde underskrevet den, men jeg sendte ham den da ogsaa tilbage. (bsit). Jeg svarede, at jeg aldrig vil give mit Samtykke dertil, at jeg endnu bestandig elsker ham, og at ikke hans Utaknemmelighed, men kun Døden kan tilintetgjøre min Følelse for ham.

Marion (reiser sig). Ah, hvilken Skole! — Det er nok, min Bedste, det er nok; jeg kjender Aarsagen til Deres Kummer.

Henriette (bestyrtet). Hvad? De kjender —

Marion. Deres Brøde — ja! (med dæmpet Stemme). De elsker ham altfor høit.

Henriette. Og hvorved skal jeg atter vinde ham?

Marion. Ved at elske ham mindre.

Henriette. Skulde der ikke være et andet Middel; thi — jeg kan ikke elske ham mindre.

Marion. De maa lade saaledes. — Seer De, mit Barn, Mændene ere kun bestandige mod de Fruentimmer, som de frygte for at tabe. Den kosteligste Skat, om det saa var en Engels Kjærlighed, er dem en Bagatel, naar de har den sikkert, men lad dem blot ahne, at den kan falde i en Andens Hænder — strax faaer den igjen sin hele Værdie.

Henriette. De mener altsaa, jeg skulde ikke have —

Marion Trukket Dem tilbage, men modtaget Deres Venner, Deres Naboer, omgivet Dem med Tilbedere.

Henriette. Jeg forstaaer Dem nok, men — hvor skulde jeg have taget de Tilbedere?

Marion. Overalt! de findes altid. Et Smiil, et Blik kastet tilhøire, tilvenstre —

ligegodt paa hvem det falder; man tager ogsaa de Andres Tilbedere.

Henriette. Men saa ville de Andre blive opbragte.

Marion. Det er jo netop det ypperlige! — Hovedreglen, min Bedste, er den: Ingen Barmhjertighed imellem Fruentimmer! man kysser hinanden og snapper hinandens Elskere; det er i sin Orden.

Henriette. O, hvilken skrækkelig Verden!

Marion. Nei, nei, hvilken deilig Verden!

Henriette. Men hvorledes skal man bære sig ad med, uden Fare, at vedligeholde Kjærligheden hos saa mange, som man ikke vil elske? thi man kan dog ikke elske dem allesammen.

Marion. Vi have flere Maader. For det første — og det er Systemets Fundament — man vælger i Tilbedernes Klynge een — den ubetydeligste, men som har en grundigt prøvet Taalmodighed — ham har man altid om sig og viser ham tilsyneladende Opmærksomhed, saasnart en af hans Medbeilere synes at blive kold; det blotte Syn af ham holder deres Frygt i Aande, ophidser deres Forfængelighed, skrækker dem fra at blive Overløbere. — Denne Person kalder jeg Viften.

Henriette. Viften? — Men hans Vigtighed maa gjøre ham mere paatrængende.

Marion. O nei, thi, ifølge sin Natur, gaaer Viften bestandig efter Haabet. I Almindelighed er den gammel og stygg. De skal see min, General de Fay. Det er en udmærket Vifte.

Henriette. Bliver han aldrig kjed af det?

Marion. Paa ingen Maade; en ægte Vifte nyder kun sin Tilværelse i Suk og mædsker sig med Forventninger.

Henriette. Men de Andre — naar de blive heftige?

Marion. Man tæmmer dem ved at fordre et Løfte, ved en Trætte eller ved at tale om Ægteskab — det slaaer strax koldt Vand i Blodet. Jeg har med meget Held brugt det imod den stakkels Cinq-Mars og ladet ham vide, at jeg ikke bliver hans, hvis hans Navn ikke bliver mit. Det har forskrækket ham! — havde han taget mig paa Ordet, det havde været ude med mig! Desuden har man en uhyre Mængde andre kjølende Pulvere, som: Taarer, Skoggerlatter, Upasseligheder, slet Lune og Besvimelser.

Henriette (suser ud). O, hvor det er indviklet! — det kommer jeg aldrig ud af!

Marion (smilende). O, med Anlæg — og det maa De have! saadanne Øine —

Henriette. Det er ikke fordi det mangler mig paa en god Villie; men hvordan skal jeg huske alt det?

Marion. Ja, jeg tilstaaer — kunde De see mig følge Reglerne — De nemmede dem bedre. (faaer en Idee). Ah, men hvad er der i Veien for at De tilbringer en Dag hos mig?

Henriette (urolig). Her? — hos Dem?

Marion. Hvorfor ikke? Der er Ingen i Paris, som kjender Dem. Jeg foreslaar Dem som en ung Dame, jeg ventede fra Lorraine, men hvis Reise er bleven opsat.

Henriette (forlegen.) O nei, nei, jeg kan ikke — jeg frygter for at misbruge —

Marion. Aldeles ikke; det vil være fortræffeligt! Desuden — jeg har faaet Godhed for Dem og vil fuldende Deres Opdragelse. En lille Spadseretour hernede i Boulevard-Alleen, hvor hele den fornemme Verden kommer sammen paa denne Tid, en Maskerade i Aften vil danne Dem meget. De skal see mig omgivet af mit Hof, hvorledes jeg regjerer, hvorledes jeg holder Alt i Ligevægt — thi Hovedsagen bestaaer deri, aldrig at miste en eneste af sine Undersaatter.

Henriette. Men de, som blive utaalmodige — som true med at opsige Huldskab og Troskab?

Marion. Man siger: De har Deres Frihed! — og de knæle.

Generalen (udenfor; langt borte). Jeg siger, jeg vil tale med hende!

Marion. Ah, Beviset ligger nær — der kommer En, som vil gjøre Oprør.

Henriette. Virkelig? — o jeg er nysgjerrig.

Marion. Ja, nu bliver her Noget at lære — pas nu paa.

Henriette (vil gaae). Nei, jeg gaaer.

Marion. Bliv dog; nu kommer han — det træffer sig herligt — det er General de Fay.

Henriette Viften? (seer ud). Ah, hvilken latterlig Figur!

Marion. Det er en af hans onde Dage! Han kommer naturligviis for at fortælle mig, at han ikke mere kan udholde at staae paa den Fod.

Ottende Scene.

De Forrige. Generalen.

Generalen (opbragt). Ja, Satan og alle hans Engle, jeg vil reent ud erklære hende — (seer Damerne). Ah, for Fanden, hun er ikke alene!

Marion. Er De der, min gode de Fay, min gamle Ven? Men hvad feiler Dem? Hvad er det for et Ansigt, De kommer med?

Generalen (gjør sig bidsig). Hvad der feiler mig, Marion, hvad der fei —

Marion (afbryder ham). General, hils dog først paa Fru de Failly, som jeg ventede fra Lorraine.

Henriette (sagte til Marion). Fru de Failly? jeg?

Marion (sagte). Det giver Dem en Stilling her i Huset.

Generalen (bilser; derpaa sagte til Marion). Jeg tænkte strax, at det var hende.

Marion. De er en stor Kjender af Physiognomier, men det gjør ikke Deres eget behageligere. Altsaa — hvad er der paafærde?

Generalen. Der er, Marion — jeg kan ikke mere holde ud at staae paa den Fod, og er kommen —

Marion. Glem ikke hvad De vil sige! — Under sit Ophold her vil Fru de Failly behøve en Cavaleer — jeg forærer hende Dem.

Generalen. De forærer hende mig! (sagte til Marion). Jeg vil ikke taale —

Marion (sagte til Henriette). Sig ham dog et Par Ord!

Henriette (sagte). Naa, jeg har alt en Cavaleer! (til Generalen). Hr. General, jeg vil være meget lykkelig ved at vide mig under Deres Beskyttelse.

Generalen (meget forekommende). Deres Naade, det er mig, som maa føle sig meget smigret.

Henriette (sagte til Marion). Han skal altsaa ogsaa være min Vifte?

Marion (sagte til Henriette). O, han kan godt gaae for to.

Generalen. Men derfor er denne Behandling ikke mindre oprørende og — tag Dem iagt — nu springer Bomben!

Henriette (forskrækket). Hr. General!

Generalen. Ikke forskrækket, min Naadige, ikke forskrækket, det er Soldatertalemaader. Jeg siger det endnu engang, Marion, jeg kan ikke mere holde ud —

Marion (afbryder). Har De husket paa mit nye Smykke?

Generalen. Det faaer De i Morgen, men —

Marion. Og Leonard — har De anbefalet ham?

Generalen. Jeg har ladet ham sætte paa Listen over de unge Malere, som skal have Stipendium for at tage til Rom; men —

Marion (levende). Det er ikke Meningen! Hvem har talt om at han skulde tage til Rom? — aa De er —

Generalen (ude af sig selv). Ikke mere! Jeg er af den store Familie Fay, og har altid gjort mit Navn Ære; men De — (til Henriette). Tænk Dem, min Naadige! da jeg var bleven slaaet i Flandern havde Hans Eminents Cardinal-Ministeren selv den Naade at sige, jeg skulde ikke bryde mig om det, thi han vidste meget godt hvorfor — han gav mig et Regiment i Garden — (vender sig til Marion). Kan De negte, jeg lagde det for Deres Fødder? — De var ubøielig — godt! (til Henriette). Jeg skal føre en Transport til Montauban, kommer i en Huulvei og med eet — jeg forsikrer Dem, jeg tænker ikke paa Fjenden — hele Corpset omringet! Ikke een af os frelst, min Naadige — nei, fangne hver en Mand! Det var een af de meest glimrende Træfninger, jeg nogensinde har commanderet — aldeles afgjørende! Cardinalen erkjender igjen mine Fortjenester, siger atter: „de Fay, jeg veed hvorfor Fægtningen blev tabt!“ — og gjør mig til General. (til Marion). Jeg tilbyder Dem ogsaa Generalen — nei, De er ufølsom! — For Fanden, nu veed jeg ikke mere hvad jeg skal gjøre! Man har ikke altid Leilighed til at udmærke sig og stige; Lykken kan dog engang blive kjed af at følge mig! Men jeg har ogsaa taget min Beslutning! vi Fayer ere Godmodigheden selv, det er vor Natur, men for meget er for meget, og da Intet kan bevæge Dem — jeg tager til mine Godser og lever iblandt min Familie, uden mere at see en Utaknemmelig, for hvem jeg i ti Aar har ligget paa Knæ!

Henriette (sagte til Marion). Stakkels General, det gjør mig ondt for ham.

Marion (sagte). Ah, min Bedste, gjør det Dem ondt for Mandfolkene, saa er det ude med Dem.

Henriette (sagte). Man skal da ikke bryde sig om deres Klager?

Marion (sagte). Ikke det mindste! Desuden — han reiser ikke. En Hovedregel: Man skal altid troe det Modsatte af det, der bliver sagt. (høit, i en tør Tone). Godt, Hr. General, godt! De vil forlade mig? jeg holder ikke paa Dem — reis!

Generalen (lidt urolig). Jeg vil just ikke sige, at jeg i Dag —

Marion. Aa jo; jo før jo heller, det er raadeligst (med et Suk). For mig!

Generalen. Hvordan?

Marion. Ikke mere derom! Jeg troede at have en Ven —

Generalen. Det har De! — jeg forsik —

Marion. En paalidelig Ven, hvem jeg kunde betroe mine hemmeligste Sorger.

Generalen (til Henriette). Det er sandt; det har hun anseet mig for. Hun har betroet mig Alt.

Marion. Jeg har taget meget feil af Dem.

Generalen. Nei, nei, De maa ikke tvivle om —

Marion. Jeg, som gjorde mig Bebreidelser! som saa ofte tænkte: stakkels de Fay, det er ham, der fortjener at elskes og — naa, engang — Spørg Fru de Failly, hvad mine Tanker er om Dem.

Henriette forlegen). Mig!

Generalen (til Henriette). Er det muligt! hvad, Frue, De veed —?

Henriette (langsomt). Jeg, jeg kan ikke negte — jeg har hørt meget om Dem.

Generalen (henrykt). Marion!

Marion (med paatagen Vrede). Men nu — jeg afskyer Dem! — gaa!

Generalen (paa Knæ.) Marion, jeg er et utaknemmeligt Uhyre! — Giv mig de værste Navne, jeg fortjener dem allesammen; men lad mig blive ved at være for Dem, hvad

jeg hidtil har været — o det gjør mig saa lykkelig!

Marion (med sørgmodig Mine). Det fortjener De ikke at være.

Generalen (smt). Jo jeg gjør, Marion!

Marion. Bedrøve mig saaledes!

Generalen. Det skal jeg gjøre godt — ved grændselos Lydighed.

Marion (suttende). Hvor man er svag mod den, man holder af. — Reis Dem, Hr. General, og misbrug ikke ettere det Herredømme, De har over mig!

Generalen (kysser hendes Haand). Ah, kan De tænke —

Henriette (sagte til Marion). Det er forunderligt hvor det synes at være let.

Marion. Med ham — men der er Andre — Hvad er det? See dog ad, Hr. General!

Generalen (ved Vinduet). Det er den fine Verdens Vogne, som rulle til Promenaden.

Marion. Det er sandt; det er paa Tiden at man samler sig paa Promenaden; det maa jeg ikke forsømme. (til Henriette) De følger med.

Henriette (hvidstende). O nei, nei, jeg gaaer.

Marion (ligeledes). Det lader sig ikke mere gjøre; jeg skal jo nu indestaae for Deres Dannelse. Jeg maa føre Dem ind i vore Cirkler.

Henriette (hvidstende). Hvad siger De?

Marion (ligeledes). Jeg vil gavne Dem imod Deres Villie. (kalder) Tiennette! — General, saa kald dog paa Tiennette.

Henriette. Men —

Generalen (ivrig). Tiennette! Tiennette! (Tiennette kommer.)

Marion (til Tiennette). Følg Fru de Failly ind — tag hendes Kaabe, ret paa hendes Haar.

Henriette (hvidstende). Men saa hør dog!

Marion. Nu hurtigt, min Bedste; jeg venter paa Dem. General, giv dog Fruen Armen.

Generalen (byder Henriette Armen). Ah, om Forladelse.

Henriette (ved sig selv, meget urolig). Nu vel, jeg føres ind i det imod min Villie! Gud veed, det er ikke min Skyld! gjør jeg galt, saa falder det paa min Mand, ikke paa mig! (hun følger Tiennette; Marion ledsager hende til Døren og giver hende Veiledning).

Niende Scene.

Marion. Generalen.

Generalen (ved sig selv). Stakkels Marion, hun har aldrig været saa charmant imod mig, og var ikke Cinq-Mars, og Grammont og — Kunde jeg blot faae dem allesammen feiet herfra — jeg blev den Lykkelige — lidt efter lidt, ganske langsomt og efter tusinde Uheld — men jeg blev det — o, bestemt!

Marion (afsides; ved Døren). Men Leonard, som ikke kommer — (seer Kaarden) Ah, jeg glemmer hans Kaarde!

Generalen (som før). Jeg har allerede begyndt at arbeide paa at faae Grammont afsted med et Gesandtskab; jeg har skubbet til Giftermaalet imellem Cinq-Mars og Cardinalens Broderdatter, og hvad denne Spirrevib af en Maler angaaer — ham bryder Ingen sig om og dog er han maaskee den farligste. Jeg bryder mig kun lidt om hvad hun siger, kunde jeg skaffe ham et Stipendium, saa fik jeg ham til Rom. Jeg har ikke seet Noget af ham, men — jeg tvivler ikke om, han er et Menneske, der vil drive det overordentlig vidt.

Marion (gaaer hen til ham med Kaarden). O, hvor De er uretfærdig! De nænner at bedrøve mig i det Øieblik jeg tænker paa at glæde Dem! — der, min Ridder!

Generalen (betragter Kaarden). Hvad seer jeg? en saadan Raade!

Marion. Ingen maa erfare den! — lader De det mindste Ord falde —

Generalen (begeistret, med Kaarden i Haanden). Før skal jeg lade mig falde i den!

Marion. Godt! (afsides) Ah, — Leonard!

Generalen (ved sig selv). Fortryllende Skabning! (stikker Kaarden ved Siden).

Tiende Scene.

De Forrige. Senneterre (fra Baggrunden).

Marion (sagte, idet hun gaaer ham imøde). Kommer De endelig!

Senneterre (hvidstende). O, Marion, siden jeg stod der — (peger paa Gardinet) og lyttede til Deres Ord, siden jeg modtog Visheden om, at jeg er elsket — jeg er det lykkeligste Menneske! — Jeg har ikke forsømt et Øieblik for at hellige Dem mit Liv; jeg har været hos en Advocat.

Marion (forbauset). Ha ha ha, er De forrykt? hvad skulle vi med en Advocat?

Senneterre. Ja, ja, De kan ikke forstaae mig. En Hemmelighed, en Beslutning — Jeg maa endelig tale med Dem alene, og det angaaende en høist vigtig Sag.

Marion (smilende). O, jeg aner den. (peger paa Generalen) Tys!

Generalen (faaer Øie paa Senneterre). Der have vi allerede een! — hvor kommer han fra? (høit) God Dag, min Kiære! det glæder mig at træffe Dem. Jeg har talt med Cardinalen — naar De vil have Stipendium, for at tage til Rom —

Senneterre (ved sig selv). Hvad mon han vil have jeg skal bestille i Rom?

Marion. Godt, General! — Søg om

min Vifte! (Generalen gaaer atter op i Baggrunden).

Senneterre (hvidskende). Hvor kan jeg see Dem?

Marion (gaaer til sit Toilette; hvidskende). Her — i Aften. Det har ingen Vanskeligheder; Cinq-Mars har netop Tjeneste hos Kongen til i Morgen.

Senneterre. Han har Tjeneste? — o fortræffeligt!

Cinq-Mars (udenfor). Det er godt, det er godt! Vognen skal holde!

Senneterre Hvad hører jeg? — det er ham!

Marion. Ah, min Gud! — hvad kan have bragt ham tilbage?

Generalen. Naa, der have vi den Anden! (hilsende) Hr. Marquis de Cinq-Mars!

Ellevte Scene.

De Forrige. **Cinq-Mars** (fra Baggrunden).

Cinq-Mars (munter). Ham selv, min kjære General! — Man ventede mig ikke mere i Dag? Ja, jeg holder uendelig meget af Overraskelser! De give altid Tableauer. (til Senneterre) Ikke sandt, min unge Michel Angelo?

Senneterre (ved sig selv). Gid Fanden havde Dig!

Marion (med et tvunget Smil). O, hvor det er smukt af Dem. De havde gjort mig bange med at jeg ikke skulde see Dem hele Dagen.

Cinq-Mars. O Hoffets Arrangement er blevet forandret; der er stor Jagt ude paa Cardinalens Landsted; Kongen er alt tagen afsted, og de Timer, som bleve mig skjænkede, vilde jeg offre Dem, min Elskværdige! (afsides) Jeg vil see hvor Kaarden med Sølvsløifen nu befinder sig — jeg dræber den, der bærer den! (høit) De vil tage ud?

Marion. Min Gud, nei! — det vil sige, et Tilfælde nøder mig dertil. Her er kommen en ung Dame fra Landet, som jeg maa føre omkring.

Cinq-Mars. Ah, hende, De ventede. Hun er her?

Marion. Ja, Fru de Failly. Hun bringer sit Toilette i Orden — hun længes efter at lære at kjende Paris.

Cinq-Mars. Vi ville see at gjøre hende Bekjendtskabet behageligt. Det skal være en smuk Kone; det paaligger os Folk af Tone at vise hende Opmærksomhed.

Generalen (ved Siden af Senneterre). Hvor han er indbildsk!

Cinq-Mars (ved sig selv idet han nærmer sig Senneterre). Maleren bærer ikke Kaarde — ham er det ikke; det tænkte jeg nok. (seer Generalens Kaarde) Oh, den gamle General! det var ham! (leer ved sig selv idet han betragter ham) Ha ha ha!

Generalen (seer paa ham; ved sig selv). Hvad gaaer der af ham? Vil han gjøre Løier med mig? — (sagte til Senneterre). Jeg kan ikke udstaae det Menneske!

Senneterre (sagte). Troer De, jeg kan? (gaaer Die paa sin Kaarde) Jh men, Hr. General, hvem har givet Dem denne Kaarde?

Generalen (farer tilbage). Hm! — unge Menneske — tys! — et saadant Spørgsmaal.

Marion (sagte til Senneterre). Cinq-Mars havde seet den!

Senneterre (sagte). Jeg forstaaer!

Cinq-Mars (leer endnu stærkere). Men saa fortæl dog, General, hvem har givet Dem den Kaarde?

Generalen (hidsig). Denne Latter —

Cinq-Mars (bliver ved at lee). Tillad dog, at jeg beseer den!

Generalen (trækker sig tilbage med Haanden paa Kaarden). Tilbage, Hr. Marquis! Ingen berører min Kaarde uden paa Spidsen.

Cinq-Mars. Ah, ha ha ha — (afsides) Det ligner Marion. (sagte til Senneterre) Jeg havde seet denne Kaarde i Lænestolen der og troede — Nei hvor let jeg dog lader mig narre.

Senneterre. Ha ha ha, ja det er ypperligt.

Cinq-Mars (brister ud i Skoggerlatter). Han maa have ladet den staae her i Aftes — det er Vanen, Generalen glemmer altid Kaarden!

Senneterre (leer endnu stærkere). Det er Sagen — ha ha ha!

Begge. Ha ha ha!

Generalen (fornærmet). Men hvad skal det betyde? Hæ!! — Det gaaer ikke godt, Hr. Marquis!

Marion (træder imellem dem). Mine Herrer, mine Herrer! — der er Fru de Failly!

Tolvte Scene.

De Forrige. **Henriette.**

Marion (iler hende imøde). Saa kom dog, min Bedste!

Henriette (hvidskende). O, jeg beder Dem, forlad mig nu ikke! Jeg bæver —

Cinq-Mars (galant). Skjønne Frue, jeg er henrykt over at see Dem.

Marion (hvidskende). Slaa dog Øinene i Veiret.

Senneterre (som Cinq-Mars). Alle ville søge — (seer paa hende, sagte) Gud, min Kone!

Henriette (seer op; sagte). Min Mand!

Marion (hvidsker til Henriette). Det er Leonard — ham, som jeg elsker.

Henriette (ved sig selv). Leonard! — det var hende — Marion! — O, jeg Ulykkelige! hvad har jeg gjort?

Senneterre (ved sig selv). Under Navn af Fru de Failly!

Cinq-Mars (til Senneterre). Hun er idetmindste ikke ilde.

Marion (seer at hun vakler). Men hvad feiler Dem dog?

Henriette (hurtigt; stammende). Ingenting — ingenting! — Jeg troede — o kun en lille Forlegenhed, en —

Generalen. Reisen?

Cinq-Mars. En Smule Udmattelse?

Senneterre (afsides). Jeg staaer paa Gløder! — Min Kone hos Marion! Hun har altsaa opdaget —? det er for at overraske mig — og siger jeg et Ord, rober jeg mig, jeg bliver til Spot!

Henriette (sagte til Marion). Jeg vil forlade Dem.

Marion (sagte til Henriette). Hvad tænker De paa? naar det gaaer saa fortræffeligt! Desuden — jeg trænger til Deres Understøttelse. (høit) General! mine Handsker. (sagte) Og nu vil De ikke negte mig Deres Hjælp.

Henriette (hvidstende). Hvad ønsker De?

Marion (ligeledes). At De paa Spadseretouren viser Dem en Smule opmærksom for Cinq-Mars.

Henriette (sagte). Jeg!

Marion, Det giver Dem Qvelse — og Leonard har bedet mig om en Sammenkomst, men vi kan ikke sige hinanden et Ord, uden at forstyrres af det Brunshoveds Skinsyge.

Henriette (ved sig selv). En Sammenkomst! o min Gud!

En Tjener (melder). Mylord Hertugen af Buckingham og Greverne de Gondy, de Grammont og de Villarceaux ere i Salen.

Marion. Det er for at spadsere med os — mit sædvanlige Følge! — Ah, pas paa, vi ville gjøre Effect! — Naa, mine Herrer! naa min lille Veninde!

Cinq-Mars (til Henriette). Promenaden er her tæt ved; De vil strax kunne see Dem midt i Sværmen af det meest glimrende Selskab. — (til Marion) De strømme allerede frem og tilbage — ah, Damerne ere straalende.

Generalen. Men De — kommer for at fordunkle dem alle.

Marion. Naturligviis! (til Tiennette, som kommer) Tiennette! min Bouquet, mit Slør.

Henriette. Men jeg vilde heller —

Marion. Have Cinq-Mars til Cavaleer? — det er ogsaa rigtigere! (støder Cinq-Mars ben til hende) Marquis, Fru de Failly fordrer Deres Arm.

Cinq-Mars (med megen Forekommenhed). Altfor megen Lykke! (sagte til Marion idet han gaaer hende forbi) Jeg haaber, De giver ikke Lord Buckingham Armen.

Marion. Min Gud, nei! — det er Leonard jeg tilbyder min Haand — er De saa rolig?

Cinq-Mars. Naturligviis, fuldkommen! Men jeg taber Dem ikke af Syne.

Senneterre (sagte til Marion). Hvad! — De taaler, at Cinq-Mars —

Marion (hvidstende). Det er mit Ønske; destobedre kunne vi tale sammen. (høit) Mine Herrer, afsted!

Senneterre (ved sig selv). Hun viser sig offentlig med Marion! — Ah, jeg vil ikke vige fra hende, men straffe denne Uforsigtighed.

(I samme Øieblik som Generalen byder Marion Haanden, vender hun sig til Senneterre og tager hans Arm.)

Generalen (som ene bliver staaende i Forgrunden; fortørnet). Ja saa! — Den unge Maler skal have Stipendium! — Det er afgjort, han maa til Rom! (følger efter de andre).

Anden Act.

Første Scene.

Henriette, (strax efter) **Senneterre.**

Henriette (træder ind og seer sig omkring). Denne Brimmel! — jeg blev saa forvirret, at jeg kom fra dem. Jeg tænkte, at Marion maaskee — nei, hun er ikke kommen tilbage — Ah, min Mand! — han maa have fulgt mig.

Senneterre (i Baggrunden). De her, Grevinde?

Henriette (forlegen). Ja, jeg havde glemt — jeg vilde hente min Kaabe. O, min Ven, hvor jeg er lykkelig ved at see Dig igjen!

Senneterre. Her er ikke Spørgsmaal om mig, Fru Grevinde, De er her — i dette Huus?

Henriette (undselig). Nu — De befinder Dem meget tilfreds her.

Senneterre (levende). Grevinde de Senneterre under et falsk Navn.

Henriette (ligeledes). Jeg troede at burde følge Deres Exempel.

Senneterre (endnu heftigere). Endnu engang, Fru Grevinde, her er ikke Spørgsmaal om mig. Min Nærværelse i dette Huus har Hensigter — politiske Hensigter, thi — det er jo bekjendt nok, Mademoiselle Delorme formaaer — ved — ved Cardinalen — Kort sagt, det er en Statshemmelighed, som jeg ikke kan betroe Dem. Men De, De forlader Deres Gods uden mit Vidende, imod min Villie, for at følge mig, for at spionere mig, for at gjøre mig til Fabel for hele Paris.

Henriette (bævende). Ah, det maa De ikke troe.

Senneterre (hidsig). Men hvad vil De her da?

Henriette. Ak, veed jeg det selv? — Naar De taler saa haardt — hør mig, Leon, og fremfor Alt, bliv ikke hidsig; det gjør mig bange. Min Gud, jeg beskylder Dem ikke, jeg elsker Dem inderligt nok til at kunne tilgive Dem alt — Men hvorfor flyer De mig? Jeg veed nok, at jeg ikke har den Aand og Ynde, som henrykker Dem hos en Anden; at De aldrig vil kunne føle Dem stolt af at see mig tilbedet — men, Leon, jeg har aldrig elsket Andre end Dem, og jeg elsker Dem saa høit.

Senneterre (ved sig selv). Atter Bebreidelser.

Henriette (afsides). Ak, nu kjeder jeg ham allerede! — Kunde jeg blot huske hvad Marion lærte mig og finde paa en Smule Coquetterie — med ham har jeg jo dog Lov til det. (høit) For Resten, naar jeg taler om at see mig tilbedet, hvem siger Dem, at jeg ikke kunde være det, hvis jeg brød mig om det? Jeg er ung og ikke styggere, end mangen Anden.

Senneterre (ved sig selv). Ah, nu har hun Indbildninger — det manglede kun!

Henriette. Dersom det er derved jeg kan behage Dem, nu vel, vi ville modtage Selskab, og jeg skal snart faae Tilbedere, dersom det smigrer Dem.

Senneterre (fornærmet). Det kan De troe!?

Henriette. Men elske andre end Dem, vil jeg ikke.

Senneterre (utaalmodig). O min Gud!

Henriette. Ih nei, nei — jeg vil ikke elske Dem.

Senneterre (stødt). Hvad, Fru Grevinde!

Henriette (levende). Nei, Hr. Greve, nei, jeg vil ikke elske Dem mere. Troer De da, det kan falde saa vanskeligt?

Senneterre (som før). Nei, det har De allerede viist mig.

Henriette (levende). Og paa hvad Maade, Hr. Greve?

Senneterre. Ved uophørligt at være mig imod, ved at gjøre mig mit Hjem uudstaaeligt — jeg, som holder saa meget af mit Hjem.

Henriette (spids). Derfor er De aldrig i det.

Senneterre (opbrusende). Nei, De har tvunget mig til at fly det.

Henriette (ligeledes). Nei, men Deres Letsindighed er grændseløs.

Senneterre. Som Deres Uretfærdighed.

Henriette. Og den har gjort mig ulykkelig. O, dersom jeg havde kunnet rive mig løs fra dette Tyrannie — !

Senneterre. Intet var lettere! — den Skilsmisse, som De har sendt mig tilbage —

Henriette (med Bitterhed). Og som jeg modtog med Deres Underskrift.

Senneterre. Nu vel, De kunde jo have sendt mig den med Deres.

Henriette. Det burde jeg — og efter en saadan Opførsel —! dersom jeg havde dette Papiir, som gjør os Begge frie, ja dersom jeg havde det, Hr. Greve, — jeg skrev strax under.

Senneterre. Fru Grevinde, her er det.

Henriette (bedøvet; ved sig selv). Gud!

Senneterre. Og da vi nu ere enige og her er Pen og Blæk —

Henriette (sagte). Hvad har jeg gjort? — O, min Gud, jeg kan ikke mere, mit Hoved svimler — og Ingen, jeg kan raadføre mig med! — Ah, hun sagde, dersom de ville bryde, skal man sige: De har Deres Frihed! — det er maaskee det eneste Middel.

Senneterre (viser hende Papiret). Nu vel, Fru Grevinde?

Henriette. Nu vel, Hr. Greve — jeg skriver under — jeg skriver under med Fornøielse! (skriver medens hun taler) og jeg anseer denne Dag for den lykkeligste i mit Liv.

Senneterre (forundret). Ah, jeg ventede ikke at møde saamegen Sympathie.

Henriette (skrivende). Alt hvad jeg beder Dem om er, at der ikke maa blive spildt en Minut, ikke et Øieblik, men at jeg saasnart som muligt bliver aldeles befriet fra en Lænke, som er mig saa vederstyggelig.

Senneterre (imedens hun lægger Papiret sammen og sætter Oblat for). O, De skal faae Deres Ønske opfyldt over Forventning. Cardinalen er almægtig og seer ikke gjerne, at Folk af vor Stand vække Opsigt — vort forenede Samtykke er nok, og saasnart han har modtaget denne Tilstaaelse, ere vi frie; det er ganske som vi aldrig havde været gifte.

Henriette (skriver udenpaa). Fortræffeligt, ypperligt, min Herre! (afsides) Men hvorledes skal jeg bære mig ad? hvem skal jeg betroe mig til?

Generalen (udenfor). Tiennette! Comtois!

Henriette (sagte). Ah, Generalen!

Anden Scene.

De Forrige. Generalen.

Generalen (idet han træder ind). Saadan en Drukkenbolt af Kudsk, som ikke holder hver jeg har befalet! Jeg er istand til ikke at komme til Audiencen hos Cardinalen.

Henriette (sagte). Audiencen hos Cardinalen!

Generalen (til Senneterre). Den var reent gaaet mig af Glemme og havde jeg ikke paa Promenaden mødt Bassompierre, som tog derhen over Hals og Hoved — (seer Henriette) Ah, min Gud, Frue de Failly! — Hvorledes, min Naadige, De har forladt Promenaden, just som den er allerbehageligst — da man ikke kan gjøre et Skridt uden at blive trykket ihjel?

Henriette (reiser sig). Ja — denne Sværm, denne brogede Brimmel; jeg er ikke endnu vant dertil, og blev en Smule upasselig.

Generalen (deeltagende). Men det er dog bedre?

Henriette (tvinger sig til at smile). O, meget bedre! Det var ingenting — jeg har aldrig befundet mig saa vel! — Hr. General, De har saamegen Indflydelse hos Cardinalen — her er et lille Andragende, som jeg beder Dem strax at tilstille ham.

Senneterre (sagte). Naa, hun har mere Hasiværk end jeg! — Det er klart, hun har aldrig elsket mig.

Generalen. Jeg skal have den Fornøielse. Jeg veed ikke hvad det er, men jeg skal understøtte det af alle Kræfter; De kan stole paa mig.

Senneterre (sagte). Fortræffeligt!

Henriette (sagte). Og nu, da jeg har taget mit Partie — (høit) General, et nødvendigt Besøg — vil De være saa artig at give mig Armen til min Vogn?

Generalen (forekommende). De smigrer mig uendeligt —! er jeg ikke Deres Cavaleer?

Henriette. Jeg ønsker ikke nogen anden. (Sagte) Og denne Sammenkomst med Marion! O, dersom jeg turde!! (neier for Senneterre) Min Herre! (gaaer med Generalen).

Tredie Scene.

Senneterre (alene; efter et Øieblik Taushed).

Det er hende, som har villet det — jeg har Intet at bebreide mig; jeg har taget paa mig at gjøre alle de fornødne Skridt. Naar Alt kommer til Alt, det er bedre: vore Formuer ere afskilte; hendes er betydelig — vi kunne leve meget behageligt, jeg her i Paris, hun i Bretagne. — Men har man fået Mage til Letsindighed —? at indgaae en fortrolig Forbindelse udenfor sin Stand, med Marion! Nei, disse Damer, som ere fremmede for Paris, have dog ikke mindste Tact! — Naa, Gud ske Lov, hun tager bort! Jeg tænker nok, at hun om et Par Timers Tid vil være paa Veien til Bretagne. — Altsaa — jeg er da fri! jeg er igjen Ungkarl! Ah, hvor dette ene Ord dog gjør let om Hjertet! — Fri, fri, for at kunne offre mit hele Liv til det eneste Fruentimmer, som veed, hvad Kjærlighed er, og hvis Ømhed kan gjøre en Elsker stolt — det eneste Fruentimmer, som afvexlende er munter, følsom, overgiven, aandrig og bidende, som i een Person forener alle Yndigheder, alle Tillokkelser hos tusinde Fruentimmer! Og det er mig hun elsker — mig! — Hun kommer her blot for at tale med mig, — hun har selv sagt det — (lytter) Tys, der er hun alt! det er hendes Stemme — o! (iler hen imod Døren og seer ud) Igjen Cinq-Mars —! ah, hun maa vise hele dette Slæng Døren! (sætter sig ved Bordet).

Fjerde Scene.

Senneterre. Marion. Cinq-Mars.

Marion (til Cinq-Mars). De er afskyelig!

Cinq-Mars. Jeg siger, De smilede til ham.

Marion. Til Grammont?

Cinq-Mars. Eller Buckingham — maaskee til dem Begge.

Marion (vranten). De drømmer!

Cinq-Mars. Hvorfor sneg De Dem fra Promenaden?

Marion. Hvad kommer det Dem ved?

Cinq-Mars. De har vel lovet et Møde?

Marion (utaalmodig). Nu vel, ja, jeg har lovet et Møde — (peger paa Senneterre) og der er den, jeg har lovet det. Er De nu tilfreds?

Cinq-Mars (forbauset idet han betragter Senneterre). Ah, vor unge Maler! — De vilde sidde for ham? (gaaer hen til Senneterre) Er det sandt? — De ventede paa hende?

Senneterre (reiser sig). Med den heftigste Utaalmodighed.

Cinq-Mars. Saa beder jeg om Forladelse; det er en anden Sag. (afsides.) Men maaskee hun ogsaa ventede en Anden. (hvidskende.) Hør, Leonard!

Senneterre. Hr. Marquis!

Cinq-Mars (hvidskende). Gjør mig en Tjeneste; forlad hende ikke, bliv hos hende saalænge det er Dem muligt.

Senneterre. Dersom jeg kan glæde Dem med det —

Cinq-Mars. Det kan De. Imellem os, jeg er bange for Spilopper. (sætter sig ved Bordet.) For Resten, jeg tager ikke bort endnu, og det skal være mig en Fornøielse at være tilstede ved —

Marion (betragter ham). Hvad? De vil blive her?

Cinq-Mars. For at see hvor langt han er med Deres Portrait. Lad som jeg ikke var her — begynd! begynd! det vil more mig.

Marion (vranten). Men det generer os.

Cinq-Mars. Jeg skal ikke tale et Ord.

Marion. Jeg kjender Dem; det holder De ikke. Og Jagten, hvor Kongen venter at see Dem. — Afsted, afsted — gaa, og send mig Tiennette; hun skal bringe mit Haar i Orden igjen — (sagte til Senneterre) og afvise saa paatrængende Besøg.

Cinq-Mars (reiser sig). Naar De absolut vil — (kommer tilbage). Men hvor er Fru de Failly bleven af?

Marion. Det maa jeg spørge Dem om; De gav hende Armen.

Cinq-Mars. Paa Ære, i et Øieblik da Sværmen var tættest, gjorde De mig saa urolig ved Deres Hvidskeu til den sukkersøde Grev de Gondy, at jeg uvilkaarligt nærmede mig for at lytte; om hun har sluppet min Arm eller jeg hendes — jeg veed det ikke;

men vi blevne adskilte og siden kunde jeg ikke finde hende.

Marion. Det er smukt! Dem skal man betroe Damer en anden Gang. Og jeg, som har bedet hende til Aften.

Cinq-Mars. O hun finder nok herhen, saa tæt ved! Bred De vel, den unge Kone er nydelig.

Senneterre (med ligegyldig Mine). Bah!

Cinq-Mars. Om Forladelse, jeg har talt med hende. Igjennem en Smule Forlegenhed, som først afslibes i Paris, stikker der Ynde, Dannelse og Forstand.

Senneterre (ved sig selv). Jo, det forstaaer han sig paa!

Marion (til Cinq-Mars). Men saa gaa dog.

Cinq-Mars. Og der er noget Piquant, noget Bidende i hendes Bemærkninger! Jeg forsikrer Dem, naar hun faaer befriet sin Tilbageholdenhed, hun finder Tilbedere. Hun er bleven bemærket, man har fulgt hende — det skal slet ikke forundre mig om en ubekjendt Ridder allerede har taget hende fra os.

Senneterre (smilende til Marion). Og jeg tænker, saa godt, at vi aldrig mere see hende.

En Tjener (melder). Fru de Failly!

Senneterre (forbauset). Hvad?

Femte Scene.

De Forrige. **Henriette** (meget elegant klædt).

Cinq-Mars. Ah, der have vi hende i samme Øieblik, som vi begræde Tabet af hende.

Senneterre (sagte). Atter!

Marion (sidder ved sit Toilette). Det er er Dem, min Bedste?

Henriette (gaaer hen til Marion). Tilgiv, jeg var saa utaalmodig efter at modtage Deres Indbydelse. (til Senneterre.) Min Herre, tusinde Gange om Forladelse, hvis jeg forstyrrer Dem, men jeg ønskede saa gjerne at see min Veninde igjen. (til Marion.) Jeg kommer tidligt, ikke sandt? det er latterligt! Ja, det ligger i at vi Folk, som ikke have faaet Politur i Paris, altid komme tre Timer inden man venter os — vi holde saa meget af at sladdre lidt — ah, vi have jo ikke andet at bestille.

Cinq-Mars. De var vis paa, at det vilde være os Alle en Fornøielse; det seer De jo af Alles Glæde.

Senneterre (sagte). Men for Fanden, hvad skal det betyde? Hun vover at vise sig her igjen!

Cinq-Mars (fører hende hen ved Siden af Marion). Men saa sæt Dem dog!

Henriette (meget venlig). Meget forbunden!

Marion. Men hvor blev De af, min Bedste?

Henriette. Jeg stammede mig ved min Reisedragt; jeg har gjort en Smule Toilette — (hviskende) som De havde raadet mig.

Marion (hviskende). Naturligviis! vil man gaae i Krig, maa man have Vaaben.

Henriette (ligeledes). Og jeg har fyndt mig, for — der er noget Nyt.

Marion (nysgjerrig; rykker tættere til hende). Virkelig! o fortæl mig det!

Senneterre (sagte, paa den anden Side af Skuepladsen). Nei, nu er det ikke mere muligt at komme til at sige Marion et Ord. Men hvad kan hun ville? hvad kan hun have til Hensigt?

En Tjener (melder). Hr. Generalen!

Senneterre (sagte). Saa, nu faae vi snart hele Byen paa Halsen.

Sjette Scene.

De Forrige. **Generalen.**

Generalen (til Damerne). Lad Dem ikke forstyrre; det er mig.

Cinq-Mars. De er allerede kommen fra Audiencen hos Cardinalen?

Generalen. Der blev ingen. En skrækkelig Mængde Mennesker i Audience-Salen, men Hans Eminents har ladet dem allesammen gaae bort paa den allernaadigste Maade af Verden — han skulde til sit Landsted for at modtage Kongen, som jager der. Jeg fik kun Leilighed til at sige ham to Ord, (til Marion) og skjøi saa strax derhen, hvor mit Hjerte kalder mig.

Marion. Jeg er strax hos Dem, Herr General, men Fru de Failly og jeg ere inde i en lille Hemmelighed.

Generalen. Jeg beder, jeg venter altid med Fornøielse. (betragter Henriette.) For Fanden, et Toilette i fineste Smag!

Cinq-Mars (ved Siden af Generalen). Det er netop hvad jeg bemærkede. Jeg vil vædde, det er for min Skyld hun er kommen saa hurtigt tilbage.

Senneterre (ved Siden af Cinq-Mars). For Deres Skyld?

Generalen. Fru de Failly? — ah, saa De er allerede Erobreren?

Cinq-Mars. Hm — hm, pas paa; hun skotter snart hen til mig. Ah, seer De — see — see dog!

Senneterre. Det bilder De Dem ind.

Cinq-Mars. Min Sjel, hun saae herhen. Det kan jo kun være Dem eller mig, og da det ikke er Dem, maa det jo være —

Generalen (stødt). Saa? — og hvad giver De da for mig?

Cinq-Mars (trækker paa Skuldrene). Ah, General, det gjør mig ondt for Dem!

Marion (sagte til Henriette). Saa De har seet ham paa Promenaden?

Henriette (sagte til Marion). Med min Medbeilerinde under Armen.

Marion. Hvem er hun da?

Henriette. Det har jeg ikke turdet spørge Nogen om.

Marion (sagte til hende). Og han — saae han Dem?

Henriette (ligeledes). O, han gjorde et Ansigt!

Marion (leende). Jeg seer det.

Senneterre (i Samtale med Generalen og Cinq-Mars). O nei, nei, — Landsbymanerer! Generalen. Hvor vil De hen? — Manerer som en Verdensdame!

Cinq-Mars. Det maa man indrømme!

Henriette (hvidskende til Marion). Men nu er det netop jeg trænger til Deres Raad. Jeg kunde møde ham i et eller andet Selskab —

Marion. Det er det letteste. De maa saare ham med Ligegyldighed. (de vedblive at hvidske.)

Cinq-Mars (til Generalen og Senneterre). Jeg siger, hun behøver kun at gives en Smule Tone — og det har jeg Lyst til at paatage mig.

Senneterre (glemmer sig). De?

Generalen (levende). Det skulde De! hører De? (afsides). Saa blev jeg af med Een.

Senneterre (urolig). O, det vil ikke lykkes Dem.

Cinq-Mars. O bah! disse Dydige fra Landet ere ofte lettere at danne, end vore egne. Jeg vædder, inden en halv Time skal jeg faae et Stævnemøde.

Senneterre. Inden en halv Time?

Generalen (tager en Priis). Han er Mand for at holde Ord.

Cinq-Mars (munter). Om ikke for andet, saa for at vække Marions Kjærlighed til mig, som begynder mærkeligt at sove ind.

Senneterre (ved sig selv). Naa, jeg spiller en smuk Rolle! — Men jeg kan jo med et eneste Ord — (til Generalen) Hr. General, De har jo endnu det Andragende, som Fru de Failly bad Dem —?

Generalen. Nei, det er besørget; vær De rolig — det gik for Alt.

Senneterre (sagte med Vrede). Ah, hvad kommer det ogsaa mig ved? Hun tilhører jo ikke mere mig.

Cinq-Mars (til Damerne). Men, kjære Marion, De beholder jo Fru de Failly ganske for Dem selv.

Marion (reiser sig med Henriette). Hvad? De er ikke endnu gaaet?

Cinq-Mars. Jeg har endnu en god Time.

Henriette (med paatagen Bedrøvelse). De vil forlade os, Hr. Marquis! — o, det er slemt!

Cinq-Mars. De sætter nogen Priis paa at beholde mig?

Henriette. Naturligvis!

Marion. General, aa ring paa Tiennette! (fører Henriette til en Lænestol). Sæt Dem her, min Bedste, medens jeg faaer mit Haar ordnet. Og De, Hr. Leonard, see hvilket Smykke De ønsker jeg skal have paa Hovedet. (hvidsker til ham.) De kan blive!

Senneterre (hvidskende). Nei, jeg gaaer.

Marion (ligeledes). Det forbyder jeg Dem.

Senneterre (som før). Fordi De ikke veed hvad jeg lider.

Marion (som før). Min Gud, jo; jeg kan godt sætte mig i Deres Sted; men — det er et Øieblik, som overvindes; jeg skal nok faae dem til at gaae.

(Tiennette er traadt ind og ordner Marions Haar; Generalen staaer ved Siden af Marion og tilhvidsker hende og Kammerpigen hvorledes det skal sættes. Cinq-Mars taler sagte med Henriette, som sidder i en Lænestol paa den anden Side af Skuepladsen, ved Bordet. Senneterre staaer imellem begge Grupperne og slotter hen til Henriette.)

Senneterre (ved sig selv). Jeg seer hvad det gaaer ud paa! Hun vil bringe mig i Forlegenhed, sætte mig i den ubehageligste, latterligste Stilling! Nu vel, for Fanden, jeg trodser Alt og gjør Cour til Marion lige for hendes Øine! (sætter sig ned ved Siden af Marion) Jeg vil ikke engang tænke paa at hun er her.

Henriette. Ah, Hr. Marquis, jeg troer ikke et Ord af alt hvad De siger.

Marion (til Senneterre). Hvad feiler Dem?

Senneterre (forvirret). Mig? — ingenting. De kan ikke blive kjed af at hvidske.

Marion. Hvad angaaer det Dem? lad dem hvidske.

Henriette (høit, med Affectation). Gjøre Erobringer i Paris! jeg, som kommer fra Bretagne, som er ubekjendt med Verden, som ikke forstaaer Kunsten at behage? Min Gud, hvad er jeg iblandt alle Deres indtagende Damer, som ere saa snedige, saa coquette, at de kunne lade sig tilbede af ti Elskere paa engang, uden at føle for en eneste? saa aandfulde, at de kunne bedrage, uden at den Bedragne ahner det? som saaledes ere Herrer over deres Skjønhed, at de hver Morgen selv forfærdige deres Ansigt?

Cinq-Mars (leende). Paa min Ære, De maler dem træffende!

Senneterre (til Marion, som sminker sig). Hvad? De bruger Sminke, Marion?

Marion. Ah, kun en Smule.

Generalen. For at gjøre som alle de andre.

Cinq-Mars (til Henriette). Og regner De da denne Naturlighed, denne rørende Ligefremhed for Intet? (sagtere.) Jeg forsikrer, De vil gjøre alle Hoveder forrykte. Jeg kjender Een, som allerede —

Henriette (smiler coquetterende). Saa maa hans Hoved ikke due meget. (til Marion.) Det

er sandt, min Bedste, vi blive Naboer; jeg har leiet Hotellet her ved Siden af.

Marion. Virkelig?

Senneterre (ved sig selv). Det manglede kun!

Cinq-Mars. De vil bosætte Dem i Paris?

Henriette. For bestandig. Jeg har ikke fundet at omgive mig med en lille behagelig Cirkel. Jeg regner paa Dem, Hr. Marquis.

Cinq-Mars (smigret). Hvorledes!

Henriette. Digtere, smukke Damer, men især tappre Officerer — o, jeg elsker Krigsstanden.

Generalen (gaaer hen til hende). Virkelig, Deres Naade!

Henriette (sagte). Han kommer herhen — ih, men det er da slet ikke vanskeligt; det gaaer jo, det gaaer!

Generalen (smigret, sagte til Senneterre). Denne Dame — ha, denne Dame har megen Smag. (høit til Henriette.) Man kan ikke negte, Militairstanden giver en vis Gratie, en ædel Holdning, en — Noget, jeg ved ikke hvad. (stiller sig ved Siden af hende.)

Senneterre (sagte; utaalmodig). Og den gamle de Fay ogsaa! (høit, søger at dæmpe sin Harme). Det er for Resten besynderligt at Fru de Faillys Familie overlader hende saa aldeles til sig selv, og ikke har Noget imod, at hun bosætter sig i en Hovedstad, hvor en ene Dame er udsat for tusinde Snarer og —

Cinq-Mars. Ah, — det er jo Noget, som kun en Mand kunde tage ilde op.

Henriette. Og jeg har ingen; jeg er Enke.

Senneterre (stirrer paa hende). Enke! — De, Frue?

Henriette (seer fast paa ham). Ja, min Herre; finder De det saa forunderligt?

Senneterre (slaaet). Nei, nei! (sagte) Sandt nok, det kommer ogsaa næsten ud paa eet.

Marion (til Senneterre). Det er ikke ilde — Enke, det skræmmer ikke Tilbederne — ah, dem vil hun snart finde.

Cinq-Mars. Enke! stakkels unge Kone!

Generalen. En Mand, der var sinsyg?

Cinq-Mars. Opfarende?

Henriette. Hum — han har gode Sider — ikke mange, men —

Cinq-Mars. Et Uhyre?

Generalen. Som alle Mænd.

Henriette (alvorlig). Mine Herrer, jeg vil ære hans Minde. Lad os ikke tale mere om ham.

Marion (leende). Det er den største Opmærksomhed man kan vise Mændene. (til Senneterre, som gaaer frem og tilbage.) De kan jo ikke staae stille — hvad feiler Dem?

Senneterre. Mig? — ingenting, ingenting! (sagte) Og jeg kan ikke forsvare mig! jeg tør ikke sige et Ord!

Marion (høit). See dog, Leonard! hvorledes finder De disse Perler?

Senneterre (uden at see paa dem). Smukke, fardeles smukke.

Cinq-Mars (til Henriette). Lykkelig den, som engang kommer til at erstatte Dem Tabet.

Generalen. Thi De vil ikke blive ved at være ufølsom?

Henriette. Oh, man kommer jo til at høre Fornuftens Stemme.

Cinq-Mars (bydende). Naturligviis; og hvis jeg maatte have den Lykke at tale med Dem et Øieblik uden Vidner —

Senneterre (som har lyttet). Hvad hører jeg?

Cinq-Mars (vender sig). Hvad? De sagde —?

Henriette (halvhøit). Hvem er denne Herre?

Cinq-Mars. En ung Maler.

Generalen. Som maa have Stipendium for at reise til Rom.

Henriette (koldt). Jeg kjender ham ikke.

Cinq-Mars. Han betragter Dem med en Opmærksomhed, en Varme — disse Kunstnere — jeg er vis paa, han har Lyst til at male Dem.

Senneterre. Jeg!

Henriette. O, det vilde glæde mig meget at have mit Portrait fra Deres Haand.

Cinq-Mars. For at forære det bort?

Henriette (smilende). Maaskee.

Generalen. Og til hvem?

Henriette. Ja — det er min Hemmelighed.

Cinq-Mars (ved sig selv). Til mig!

Generalen (sagte). Hun gav mig et Dieskast — ah!

Cinq-Mars (iler hen til Senneterre). O, hurtigt, Hr. Leonard, en lille Skizze.

Generalen. Ja, o ja, den er snart henkastet.

Senneterre (sagte til Marion, som reiser sig). Træk mig dog ud af det!

Marion (sagte). Nei, føi dem — et Par Blyantsstreger.

Senneterre (ivrigt bydende). Jeg kan ikke gjøre en eneste — jeg ved ikke hvordan jeg skal holde en Blyant!

Marion (bryster i Latter). Det var altsaa et Paaskud? — ah, det er ypperligt!

Cinq-Mars. Hvad?

Marion (gaaer imellem Senneterre og Cinq-Mars). Den stakkels Leonard, som undseer sig ved at sige Dem — vi spilde hans Tid; han skal give en Time i den anden Ende af Byen.

Cinq-Mars. Ah, det er en anden Sag!

Henriette. Saa maa man ikke holde paa ham; gaae De og giv Deres Time, Hr. Leonard.

Cinq-Mars. Generalen. Ja, gaa De og giv Timen, gode Hr. Leonard.

Senneterre (sagte til Marion). Paa den Maade kommer jeg altsaa til at gaae.

Marion (sagte). De kan komme tilbage om nogle Minuter.

Senneterre (som før). Det er til at blive rasende over! — Men denne Cinq-Mars?

Marion (sagte). Han gaaer ogsaa. (høit.) Hr. Marquis, nu gaaer De virkelig glip af Jagten. De har ikke et Øieblik at give bort.

Cinq-Mars. Paa min Sjel, De har Ret; det er ærgerligt. — Men, for Fanden, der falder mig Noget ind! Fru de Failly har aldrig seet Hoffet samlet. Dersom De og Hendes Naade ville tage med mig og see Hjorten falde, — det er et herligt Syn. De kan være tilbage om en Time.

Henriette. O, det var fortræffeligt!

Marion (tvungen). Med Fornøielse.

Senneterre (hvidstende). Men saa tager De jo bort.

Marion (ligeledes). Tvertimod; det er et Middel til at faae de Andre bort.

Cinq-Mars. Hurtigt, hurtigt, General! Damernes Kaaber.

Generalen (iler imod Baggrunden). Paa Øieblikket — jeg har dem i Forværelset.

Marion (tager Haanden til Hovedet). Ah!

Alle. Hvad er det?

Marion (anstiller sig som lidende). Jeg veed ikke — en pludselig Trækning — en afskyelig Hovedpine.

Henriette (sagte). Hun vil blive — (høit). O min Gud!

Alle (vende sig imod hende). Hvad feiler Dem?

Henriette (som Marion). En frygtelig Hjertebanken — jeg kan neppe holde mig oprejst — (hun synker ned paa en Lænestol).

Senneterre (sagte). Begge To!

Marion (sagte). Men hvad er det hun finder paa? — Hun forstaaer mig ikke.

Henriette (sagte til Cinq-Mars). I Deres Sted gik jeg ikke.

Cinq-Mars (staaet). Jeg forstaaer!

Generalen (betragter Henriette). Stakkels lille Kone! — det gaaer hende som mig; jeg kan heller ikke see Nogen faae ondt, uden at jeg bliver saa underlig.

Cinq-Mars (betragter Henriette). Jeg kan ikke forlade Dem i dette Øieblik. Det er afgjort, jeg sender Bud til Kongen og lader sige, jeg ligger i Sengen og har Feberen.

Senneterre (sagte). Gid Du havde alle de Febre, der er til!

Henriette (sagte til Cinq-Mars). Meget godt!

Senneterre (til Marion). Det er ham, der kommer til at blive.

Marion (hvidstende). Gaa ikke hen og skaf mig en Scene; jeg er allerede ulykkelig nok. — Kom strax tilbage, jeg vil, inden Bordet, vente Dem i den blaa Sal.

Cinq-Mars (til Damerne). Saa have vi jo alt i Orden, og De befinde Dem allerede bedre — vi maae tage paa Maskeraden. — Fy, De maa skaffe Billetter til os Alle.

Generalen. Med Fornøielse — jeg vil strax kjøre hen til Gesandtens Hotel.

Cinq-Mars (sagte til Senneterre). Nu er det istand; jeg har mit Stævnemøde.

Senneterre (ved sig selv). Og ingen Udvei til at hindre det! — ikke for hendes Skyld; jeg elsker hende ikke mere, men jeg kan ikke glemme, at hun har baaret mit Navn.

Cinq-Mars (til Henriette). Jeg iler at sende mine Folk bort; (hvidstende) see De bliver af med Marion.

Senneterre (som før). Hvad det end skal koste, jeg vil hindre det. Nu, Hr. Marquis de Cinq-Mars, nu gjælder det en Kamp mellem os; De skal høre fra mig! (gaaer ud i Baggrunden).

Cinq-Mars (tager Generalen under Armen). Farvel, mine fortryllende Damer! Kom, General! (gaaer med Generalen).

Syvende Scene.

Marion. Henriette.

(De see paa hinanden og le.)

Henriette. Naa, jeg har ikke baaret mig saa ilde ad?

Marion. Paa det nær at De har fordærvet det Hele — nei!

Henriette (reiser sig). Hvad siger De? jeg har jo gjort ligesom De.

Marion (reiser sig ogsaa). Men det skulde De ikke. Da De fik Cinq-Mars til at blive ved at De selv blev, gjorde De mig det aldeles umuligt at komme til at tale et Par Ord med Leonard, som jeg havde lovet. Stakkels Menneske, han gik bort ude af sig selv.

Henriette (med ustyldig Mine). Oh, det gjør mig ondt! Men bryd Dem ikke om det; jeg gaaer strax.

Marion (standser hende). Ja nu er det Tid.

Henriette. Men hvorfor gav De mig ikke et Vink? Hm, naar man ikke tænker derpaa —

Marion. Meget sandt! Men det gjør ikke Noget; jeg skal nok komme til at tale med ham.

Henriette (søger at udforske hende). Ja, De finder vist en anden Leilighed.

Marion. Den er alt funden; jeg har lagt min Plan.

Henriette (urolig). Ah!

Marion. Jeg skal fortælle Dem den under Maskeraden. Jeg vil sørge for at der er to eens Dominoer —

Henriette (intriguerende). To Dominoer.

Marion. Det er ypperligt til Intriguer, til Diensforblindelser — De skal faae at

see! — Hvad jeg har at tale med Leonard om, er et meget alvorligt Skridt, og De vil forbinde mig om De søger at skaffe mig fri for denne Galning Cinq-Mars, ved at gjøre ham ret forelsket.

Henriette (smilende). O, det er næsten gjort.

Marion. Virkelig?

Henriette (med dæmpet Stemme). Han kommer.

Marion. Hvad? et Stævnemøde, allerede?

Henriette. Er det for tidligt?

Marion. Nei, med ham har det ingen Fare; han har altfor store Tanker om sin Uimodstaaelighed.

Henriette. Han har bedet mig, at jeg skulde see at blive af med Dem.

Marion (smilende). O, den Skjelm! han veed ikke hvilken Fornøielse han gjør mig. Han vil sikkert være her paa Øieblikket — jeg tager ud.

Henriette (følger hende; hviskende). Men betroe mig dog først —

Marion. Siden, siden! — Min Bedste, jeg beder Dem, skil mig af med ham, skil mig endelig af med ham; De beviser mig derved en venskabelig Tjeneste, jeg aldrig skal glemme! Om Forladelse — nogle Befalinger angaaende Mascheraden — hold ham for Nar; for os Begge; han fortjener det som alle Mandfolk og mere — thi han bilder sig ind, at han kun behøver at lade sig see for at seire. (hun gaaer ind i sit Værelse.)

Ottende Scene.

Henriette (alene).

Min Gud, hvad er jeg dog bragt til, og hvilken Opgave har jeg ikke sat mig! — Men hvor vanskelig den end er, jeg træder ikke tilbage — det er alle gifte Koners Sag jeg forsvarer, og jeg føler Mod, Begjærlighed efter Hævn. Jeg har i denne letsindige Omgivelse faaet Fasthed, — ja jeg vil see ham for mine Fødder og — Maaden hvorpaa jeg tænker at beseire ham — ah, den er jo ret moersom! — Jeg veed ikke hvad hendes Plan er, men dette Ægteskab med Cinq-Mars, som hun først har gjort Fordring paa og nu frygter — for Øieblikket er det det eneste Middel til at frelse mig! Kunde jeg bringe Cinq-Mars paa den Idee, gjøre ham saa urolig, at han — ja, ja, hun skal gifte sig med ham, det er aldeles nødvendigt, og jeg — jeg vil twinge hende til det. Der er han!

Niende Scene.

Henriette. Cinq-Mars.

Cinq-Mars. Ah, jeg passede paa, indtil Marion tog ud, og endeligen kan jeg skildre Dem hele min Kjærlighed.

Henriette. Jeg har ventet Dem, Hr. Marquis. — Hør mig! Jeg er aldeles uindviet i den Kunst, Coquetterne i Paris benytte sig af; jeg er oprigtig, forstaaer ikke at spre Intriguer og vil derfor strax gjøre Dem en Tilstaaelse, som De uden Tvivl ikke er vant til at modtage.

Cinq-Mars (sikker). Oh min Naadige, jo det hænder mig hver Dag. (smilende.) Denne Tilstaaelse er, at —

Henriette (undseel'g). At — at jeg ikke kan elske Dem.

Cinq-Mars (overrasket). Ah! — ja den er mærkelig!

Henriette. Jeg agter Deres ædle, høimodige Characteer; men naar De veed, at en Følelse for en Anden —

Cinq-Mars. En Følelse?

Henriette (med Varme). En dyb og ulykkelig Kjærlighed, den eneste jeg nogensinde har følt — og som bestemmer mit hele Livs Skjæbne.

Cinq-Mars (levende). I saa Fald, ikke et Ord mere, min Naadige! En ulykkelig Kjærlighed, De, som fortjente at tilbedes! — Dog, ligemeget, jeg bør agte denne Følelse; den er hellig for en Mand af Ære. Jeg har rigtignok troet, og det var saa naturligt, — en Enke, det er almindeligt, det er i sin Orden. — Ikke desto mindre føler jeg mig smigret ved den Tillid, som — som — og jeg har den Ære —

Henriette (standser ham ved en Bevægelse). Et Øieblik! jeg har sagt, at jeg agter Dem, og jeg vil give Dem et Bevis derpaa. (efter en Pause.) De elsker Marion?

Cinq-Mars (med Varme). Om jeg elsker hende! — hun har berøvet mig Forstanden! Det er ikke fordi jeg jo var ligesaa forelsket i Dem — nylig, ja ganske vist! men Deres elskværdige Oprigtighed — Fra det Øieblik jeg har erfaret, at der var Intet at haabe, føler jeg kun for Marion, og det meget heftigere end før. Det er Tegnet paa en sand Kjærlighed.

Henriette. Nu vel, er De ikke paa Deres Post, saa er hun tabt.

Cinq-Mars. Marion! Hvad siger De? (sagte) Skulde jeg paa engang tabe dem begge To? (høit). Tabt? — Og hvem skulde vel —

Henriette. Det er det Eneste hun ikke har betroet mig.

Cinq-Mars. Hun elsker mig da ikke —

Henriette (fortrolig). Min Gud, hun tilbeder Dem; det gjør hende bedrøvet, ulykkelig —

Cinq-Mars. Hende! — hun er jo Munterheden selv.

Henriette. Hun søger at vise sig glad for Verden, men her, i sit Hjem — hun tilbringer sit Liv i Taarer.

Cinq-Mars. Arme Pige! det kan jeg lide hende for!

Henriette (langsomt). Men foruden sin Kjærlighed til Dem — det er maaskee en Svaghed — nærer hun en ærgjærrig Attraa, en fix Idee, som hun ikke mere kan forjage. Hun ønsker en Rang, en Titel, et Navn, som —

Cinq-Mars. Ah, hendes Ægteskabsgrille! — Hun er en Dame, som, rig og uafhængig, har levet efter sit eget Lune; leet af vore Grevinders Snerperie og vundet alle Mandfolks Beundring ved Vid og Tone. — Damerne have, for at hævne sig, antastet hendes Rygte og det er, ved hendes Ligegyldighed for deres Dom, lykkedes dem saa vel, at, endskjøndt Ingen hidtil har kunnet berømme sig af at være hendes lykkelige Elsker, tør dog en Adelsmand, der er afhængig af Hoffet, ikke vove at ønske den Lykke at kunne kalde sig hendes Mand.

Henriette. Hum, det kunde dog nok være, at der fandtes Een, som havde Mod dertil.

Cinq-Mars. Hvad? det troer De?

Henriette. Jeg veed det ikke, men kun, at hun ikke elsker nogen Anden end Dem, og er krænket over at De afslaaer hende det eneste Bevis, hun fordrer for oprigtig Kjærlighed. En Anden, mindre elskværdig, vil maaskee tilbyde hende, hvad hun, kjed af at modtage Tilbedelser, som hun foragter, attraaer for at retfærdiggjøre sig i Verdens Øine: Navn, Rang og Formue. Et eneste Øieblik Ærgrelse kan let bringe hende til at opoffre Kjærligheden for Æren.

Cinq-Mars (i Bevægelse). Det vilde være frækkeligt! — Men det gaaer ikke an! — og det er heller ikke muligt; der er ikke een Adelsmand ved Hoffet, som vover at trodse Damernes onde Tunger og erklære, at han vil give Marion sin Haand.

Henriette. At han *vil* — det er muligt! men at han *havde* gjort det — det troer jeg dog! Desuden — hvem veed om det ikke for det første kun gjælder et hemmeligt Ægteskab?

Cinq-Mars (saart). Et hemmeligt Ægteskab!

Henriette. Ja, jeg veed det ikke — oprigtigt talt, jeg veed endogsaa ikke det mindste.

Cinq-Mars (levende). Jo vist gjør De — det hører jeg jo! Der er ingen Tvivl om, der er allerede lagt en Plan. — Aa, det er skammeligt! det er en lumpen Streg! — Tys, der er Nogen — vi tale siden derom.

Tiende Scene.

De Forrige. Tiennette.

Tiennette. Hr. Marquis!

Cinq-Mars. Hvad er der?

Tiennette. En Mand, som var indhyllet i en Kappe og gik strax igjen, gav mig dette Brev til Dem.

Cinq-Mars. Godt! (til Henriette). Tilgiv — De tillader?

Henriette (sagte). Min Mands Haand.

Cinq-Mars (ved sig selv). Oh, — det er besynderligt! — jo, det er til mig! — For Fanden, jeg vil strax gaae og revse den Uforskammede.

Henriette. De gaaer?

Cinq-Mars. Det er ingenting — ingenting! — En uventet Forretning —

Henriette (smilende). Ah, det er ikke smukt! nu vil De igjen gjøre den stakkels Marion bedrøvet.

Cinq-Mars. Jeg?

Henriette. Det er et Brev fra en Dame.

Cinq-Mars. Jeg forsikrer —

Henriette. Et Stævnemøde —

Cinq-Mars. Min Gud, langtfra.

Henriette. Jo vist, jo vist!

Cinq-Mars (giver hende Brevet). Saa dom selv — Nei, De vil gjøre mig en Tjeneste ved at læse det; maaskee De kunde sige mig hvad det betyder, thi, paa min Ære, jeg veed det ikke.

Henriette (læser). „En Mand, som De har fornærmet i høieste Grad —" (sagte) Gud! (læser) „og som er af ligesaa ædelt Blod som De, fordrer vieblikkelig Oprejsning. Han venter Dem bag Arsenalet."

Cinq-Mars. Ingen Underskrift.

Henriette (sagte). O, det dræber mig! Havde jeg vidst det, havde jeg kunnet forudsee det —

Cinq-Mars. Men hvad er det? hvor De er urolig! O, hvor jeg er Dem taknemmelig for den Deeltagelse, De viser mig. Men vær De rolig; jeg er saa sikker paa min Kaarde —

Henriette (forfærdet). Hvad? De tager imod Udfordringen?

Cinq-Mars. Han er en god Adelsmand! Jeg har aldrig negtet Nogen et Kaardesløb, naar han var værdig dertil.

Henriette. Vove Deres Liv — det taaler jeg ikke.

Cinq-Mars (smilende). Ah, — De er et Barn; spørg den første den bedste, han vil sige, jeg kan ikke undslaae mig for at indfinde mig.

Ellevte Scene.

De Forrige. Senneterre (fra Baggrunden).

Senneterre (ved sig selv). Han kommer ikke! jeg har ikke kunnet bekæmpe min Utaalmodighed! (seer dem). Atter sammen!

Cinq-Mars. Ah, nu skal De høre; om det saa er Leonard, en Kunstner —

Henriette (sagte). O, min Gud!

Cinq-Mars. For Fanden, min kjære Maler, De kommer som De var kaldet, for at

overbevise Fru de Failly. See der — (giver ham Brevet). Hvad vilde De gjøre i mit Sted?

Senneterre (efter at have kastet et Blik i det). Derom spørger Marquis de Cinq-Mars mig?

Cinq-Mars (til Henriette). Hvad sagde jeg? — Jeg iler derhen.

Senneterre (vil følge ham). Jeg ledsager Dem?

Henritte (levende til Cinq-Mars). De gaaer ikke.

Senneterre. Hvordan, Frue!

Henriette (som før). Nei, nei, min Herre! Fruentimmerne forstaae sig ikke paa hvad De kalder Ærens Krav, men man behøver kun sund Menneskeforstand for at indsee, at en Udfordring uden Navn ikke fortjener noget Svar.

Senneterre. Det er ingen Grund.

Henriette. Hvorfor navngiver han sig ikke?

Senneterre. Der kan være Omstændigheder.

Henriette. Som han ikke tør være bekjendt — fordi de ikke gjøre ham Ære.

Cinq-Mars. Tillad — naar jeg ikke kjender ham —

Henriette. Ja, hvorledes kan De da have fornærmet ham?

Cinq-Mars. Nu, maaskee er han gift og jeg kan have været saa uheldig — (besinder sig). Oh!

Senneterre (med Vægt). Imidlertid — han venter Hr. Marquien.

Henriette. Nei, min Herre, han venter ham ikke; han er ikke paa Stedet, det er jeg overbeviist om.

Senneterre (levende). Han vil indfinde sig.

Henriette. Saa lad ham indfinde sig alene. (til Cinq-Mars). Thi De gaaer ikke bort herfra; jeg forbyder Dem det.

Senneterre (ved sig selv). Jeg forbyder Dem det — min Gud, jeg gjenkjender hende ikke mere.

Henriette (til Cinq-Mars). I Navn af Personer, som ere Dem kjære, som De elsker saa varmt — De forstaaer mig — der er een af dem, som ikke vil overleve Dem.

Senneterre (som før). Der er een af dem! — At være nødt til at høre Lidenskabens allerheftigste Udtryk.

Cinq-Mars. Imidlertid —

Henriette (halv høit). Dersom det var en Snare — dersom det var en Medbeiler, som vilde skaffe Dem tilside, for at benytte sig af Deres Fraværelse?

Cinq-Mars (slaaet; hvidstende til Henriette). For at fremme det hemmelige Ægteskab! — Det er altsaa i Dag?

Henriette (hvidstende). Hvem veed det?

Cinq-Mars (leende; ved sig selv). Ah, der gaaer et Lys op for mig! — Ja, ja, en Udfordring uden Underskrift — bag Arsenalet, hvor jeg kan spadsere op og ned medens — Det er klart! det er endogsaa plumpt nok anlagt! (høit). Jeg gaaer ikke.

Henriette (glad) Ah!

Senneterre (forbauset). Hvad, Hr. Marquis —

Cinq-Mars (mere levende). Nei, jeg gaaer ikke! Ah ha, for Fanden, man skal ikke fange mig saa let. (sagte til Henriette). Hun skal faae Bryllup, men med mig!

Henriette (afsides). O, fortræffeligt!

Cinq-Mars (sagte til Henriette). Fra nu af viger jeg ikke herfra en eneste Minut.

Henriette (sagte til Cinq-Mars). Hvor det vil gjøre min stakkels Veninde lykkelig!

Senneterre (afsides). Men hvad kan De have at hviske om? Denne Gaade —

Cinq-Mars. De lover mig at være taus?

Henriette (høver Stemmen). Under den Betingelse, at De fra nu af til i Morgen ikke, under nogetsomhelst Paaskud, lader Dem bringe til Duel, at De ikke raader over Deres Liv, uden min Tilladelse.

Cinq-Mars. Men —

Henriette. Det fordrer jeg! (smilende). Jeg fordrer det!

Senneterre (afsides). Det fordrer jeg!

Cinq-Mars (kysser hendes Haand). Jeg sværger — saa sandt jeg er Adelsmand!

Senneterre. Og jeg kan ikke engang komme til at slaaes med ham! Nei, det er for meget! i mit Raserie —

Henriette (iler hen imod ham, med Forfærdelse). Hr. Greve!

Senneterre (sagte, i Raserie). Ah, Grevinde, De skjælver jo for Marquis de Cinq-Mars.

Henriette (sagte, levende). Og om det nu ikke var for ham?

Senneterre (studser; med Glæde). Hvad hører jeg?

Cinq-Mars (kommer hen til Henriette). De er en Engel — min Skytsengel! — Farvel, farvel, jeg iler bort for at bringe Alt i Orden. (til Senneterre). Kunstner, hvilket indtagende Fruentimmer, o hvilket mageløst Fruentimmer! (gaaer).

Tolvte Scene.

Senneterre. Henriette.

Henriette (afsides). Vi ere ene; nu maa jeg passe paa mig selv og huske hvad hun har lært mig.

Senneterre (henrykt). Har jeg hørt ret? Fru Grevinde, skulde det være muligt! (Henriette vil gaae). De gaaer bort?

Henriette (koldt). Hr. Greve, jeg troer ikke vi kan have Noget at sige hinanden.

Senneterre. Hvad! efter det Tegn paa Deeltagelse, som undslap Dem —?

Henriette (som før). Mig, Hr. Greve? Min Gud, jeg veed ikke — De har saa ofte

bebreidet mig, at jeg taler uden at tænke — det er ikke værdt at lægge Mærke til hvad jeg siger.

Senneterre (forvirret: bliver ved at standse hende). Ah, det er en anden Sag — saa har jeg taget feil. Men tillad i det mindste at jeg taler med Dem.

Henriette. Om hvad, Hr. Greve?

Senneterre. Om — om hvad der nu maa foretages —

Henriette. Med Hensyn til vore Formuer? De ere jo ikke fælles.

Senneterre. Det er sandt. Men Deres Onkel —

Henriette. Billiger aldeles min Handlemaade, og tillader mig at følge min Villie.

Senneterre (lidt stødt). Det glæder mig! Men De kan ikke forundre Dem over, at min Omhu for Dem overlever den Forbindelse, hvori vi have været, og naar jeg seer, at De ubesindigt kaster Dem ind i et Selskab, som udsætter Dem for de største Farer —

Henriette. Hvor seer De dem, Hr. Greve? Dette Selskab er fortryllende, aandrigt. Madmoiselle Delorme er omgivet af alt hvad der glimrer og gjør Lykke ved Hoffet, jeg kan ikke, naar jeg vil træde ind i den store Verden, tage mig nogen Bedre til Mønster i Oprigtighed og Bestandighed.

Senneterre (ved sig selv). Nei, Valget er fortræffeligt!

Henriette (peger paa et Portrait). Tillad — hvem er det?

Senneterre (ærgerlig). Grev de Brisfac. — Men lad —

Henriette (ondskabsfuld). Ah, som hun har gjort saa meget af? — Og det?

Senneterre (mere utaalmodig). D'Emery, Finantsministeren, saavidt jeg veed.

Henriette (som før). Ogsaa en af hendes gode Venner. Og han her imellem Villarceaux og Saint-Evremont?

Senneterre. Marchal d'Hoquicourt.

Henriette. Allesammen fortrolige Venner. Disse Vægge ere hendes Lovtale; der er mange, som have en Plads i hendes Hjerte. Ja, det er sødt at omgive sig med alle dem, man har Godhed for — og det gjør Marion samvittighedsfuldt — jeg er vis paa, hun glemmer Ingen.

Senneterre. Her er Talen ikke om —

Henriette (seer paa Portraitterne). Jeg kan begribe, man maa føle sig smigret ved at see sig i et saa smukt og talrigt Selskab; det er meget behageligt, og — det pynter i et Værelse. Jeg kommer ogsaa til at have mig saadant et Cabinet.

Senneterre. Hvad tænker De paa?

Henriette (lader som hun vil gaae). Om Forladelse, de vente paa mig i Salen for at gjøre Prøve paa en Sarabande. Marquis de Cinq-Mars —

Senneterre (standser hende og bryder ud). Ah, Fru Grevinde, De længes ret efter at see Dem omringet af denne Tilbedersværm. Kan De ikke skjænke mig et Øieblik, blot et eneste! Tillad, Grevinde, jeg har været Deres Mand; der er Ting, som man aldrig kan glemme.

Henriette. Jo, om Forladelse, det er let at glemme; jeg tænker ikke mere paa det.

Senneterre. Hvad — De har ganske tilintetgjort saa skjønne Erindringer? De mindes slet ikke mere den Kjærlighed, som engang gjorde os saa lykkelige?

Henriette (tvinger sig). Det skal jeg vel vogte mig for. Man er saa kjedsommelig, naar man elsker inderligt. (smilende). O, jeg har kjedet Dem meget, ikke sandt?

Senneterre (med Ømhed). O, nei, nei!

Henriette. Jo, jo jeg har! Jeg tænkte kun paa Dem; mit Hoved, mit Hjerte var kun opfyldt af Dem — Jeg var ikke til at udholde.

Senneterre (mellem Frygt og Haab). Og De har nu ganske rettet Deres Feil?

Henriette. Hum — det kunde være at det ikke fuldkomment er lykkedes mig.

Senneterre (levende). Hvad siger De?

Henriette (samler sig). Men det skal, det skal, vær De rolig!

Senneterre (benrykt). Henriette! dersom det var sandt!

Trettende Scene.

De Forrige. Generalen.

Generalen (ilende). Ah, gesvindt, gesvindt, Fru de Failly; jeg har søgt Dem overalt —

Senneterre (afsides). Gid Fanden havde ham!

Generalen. Hele Selskabet har forsamlet sig i Salen. Alle spørge om Dem, Alle see om Dem for at faae ordnet en Quadrille, som skal prøves efter Bordet, og for at vælge iblandt Costumerne — o, der er nogle Dragter, nei, de ere allerkjæreste!

Senneterre (sagte til Henriette). Jeg bønfalder Dem, et eneste Ord, jeg har saameget at sige Dem.

Henriette (afsides). O, hvor han er urolig. (høit). Umuligt! jeg har jo sagt Dem, jeg har ikke et Øieblik at give bort; her er tusinde Ting af største Vigtighed — Maskerader, Costumer —

Generalen. Og Bordet — thi der bliver strax serveret.

Henriette. Der hører De, jeg tilhører ikke mig selv; jeg veed virkelig ikke naar jeg skal finde Leilighed at sidde for Dem.

Senneterre (med Glæde). Hvorledes?

Henriette (med Betydning). Men det kan vi jo siden tale om.

Senneterre (afsides). Hvilket Haab! (taler sagte og ivrigt med hende.)

Generalen (afsides). Men hvad seer jeg? Han blusser ogsaa for Fru de Failly! —

O, fortræffeligt! Fiendens Rækker blive tyndere — jo det bliver dog mig, der seirer — tilsidst! (byder Henriette Haanden). Tilbords, min Naadige! (gaaer med Henriette).

Senneterre (alene). Hurtigt efter dem! Kan jeg blot komme til at sidde ved Siden af hende! Jeg maa have en Forklaring — jeg maa vide om hun elsker mig! (følger efter dem).

Tredie Act.

(Girandolerne ere tændte.)

Første Scene.

Senneterre (i heftig Bevægelse).

At komme til at tale med hende ved Bordet — umuligt! Hun syntes ret at være ude af sig selv af Glæde over at see sig omringet af disse sukkende Spradebasser — hun smilede, spøgede, sladrede uden at lægge Mærke til at jeg var tilstede og leed. Af Harme vilde jeg sige et Par kjærlige Ord til Marion — de klang som et Udbrud af Forbittrelse! — Ah, det er forbi! hun gaaer under i denne letsindige Sværm -- En ung Dame, som besidder Alt, hvad der gjør elskværdig! — thi siden hun ikke mere er min Kone — det er forunderligt! jeg synes hun er ikke mere den Samme. Forstand, Ynde, fortryllende Pine for Alle, undtagen mig. Jeg har hvert Øieblik overrasket mig selv paa Veien til at gjøre Cour til hende, mig, hendes Mand! — Jeg havde havt Lyst til at rive hende ud af denne Hvirvel! (reiser sig) Ja men Marion, som jeg elsker, som jeg tilbeder; thi hun er dog den eneste — ikke for det, — min Kone er ogsaa ret smuk, og hun er yngre — naa, det er Noget; hun har heller aldrig elsket nogen Anden end mig — det er atter Noget; thi egentlig har hun Ret, jeg maa frygte, at alt hvad jeg vinder ved at elske Marion, er at blive optaget i hendes Portrait-Galerie, da hun derimod — (med Ærgrelse) Hm! jeg veed ikke mere hvad det er jeg føler, vil og ønsker! Ak, hvor man dog paadrager sig selv tusinde Qvaler ved at rive sig løs fra den af hvem man tilbedes, for at flagre efter den, der tilbedes af Alle! — Ah, dersom det endnu var tidsnok at standse hende! (vil gaae).

Anden Scene.

Senneterre. **Marion** (i Domino, men uden Maske).

Marion. Naa, min Ven, her er jeg.

Senneterre (afsides). Marion!

Marion. Ikke sandt, De ventede mig?

Senneterre (forlegen). Naturligviis! De veed, jeg tænker kun paa Dem. (afsides) Hvad mon hun nu tager sig for?

Marion. Saasnart jeg var gaaet fra Bordet, skyndte jeg mig at klæde mig paa til Ballet; det var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde slippe fra de Paatrængende. Jeg vidste nok, at De var utaalmodig.

Senneterre. De har ikke taget feil. (afsides) Jeg er vis paa, hun hører paa alle deres Kjærlighedserklæringer.

Marion. Men hvad er der mødt Dem før? Jeg havde ventet at see Dem i den blaae Sal Klokken sex.

Senneterre. Tal ikke derom! — en Mængde Hindringer og Fortrædeligheder, som have bragt mig til Fortvivlelse.

Marion. Stakkels Leonard! — Det tænkte jeg nok! Ved Bordet var De i et Lune — oh!

Senneterre (levende). Var der maaskee ingen Aarsag til det?

Marion. Jh, jeg bebreider Dem ikke; tvertimod! Alt, hvad der viser mig Deres Kjærlighed, er mig saa behageligt! Men Skylden var ikke min, Cinq-Mars var ikke fra min Side. Jeg veed ikke hvad jeg skylder denne pudselige Fordobling af hans somme Opmærksomhed. Tænk Dem, hans overgivne Varme gaaer saa vidt, at han for et Øieblik siden falder mig om Halsen og taler om Overraskelse, Lykke, evig Hengivenhed.

Senneterre (med Haab). Han gjør da ikke Cour til Fru de Failly?

Marion (trækker paa Skuldrene). Han vil kun føre mig paa Vildspoer — han tænke ikke paa andet end hende.

Senneterre (nedslaaet). Troer De?

Marion. Lagde De ikke Mærke til at naar han nærmede sig til mig, havde han ikke Øinene fra hende?

Senneterre. Det er sandt.

Marion. At idet han overøste mig med Troskabseeder, gjorde han fortrolige Miner til hende?

Senneterre (endnu mere nedslaaet). Det er sandt!

Marion (munter). Saaledes gaaer det altid; man er aldrig kjærligere imod et Fruentimmer, end naar man vil bedrage hende. — I dette Øieblik — hvad gjøre de? — dandse med hinanden i Sarabanden, der prøves.

Senneterre (afsides). Hun dandser! — hun har Mod til at dandse medens jeg ligger paa Pinebænken!

Marion (fortrolig). Imellem os, jeg troer, det er et aftalt Spil.

Senneterre (oprørt). Aftalt!

Marion. O, for os — det er en Lykke!

Senneterre (ude af sig selv). Lykke! (afsides) Den Troløse! (høit) Ja, Marion, for os — det er en stor Lykke, thi Dem, kun Dem er

det jeg elsker, jeg tilbeder! (afsides idet han seer mod Baggrunden) Jeg veed ikke mere hvad jeg siger.

Marion (omt). Det var mig vigtigt at komme til at tale med Dem, kjære Leonard. Jeg veed ikke, men jeg begynder paa engang at føle en Urolighed, en dunkel Ahnelse —

Senneterre (gaaer fra den ene Side til den anden). Lidt Sørgmodighed, som De maa søge at forjage. Om vi gik tilbage til Salen?

Marion. Hvilket Indfald! Det er det eneste Øieblik, hvori vi, siden i Morges, have havt Leilighed til at tale oprigtigt med hinanden, og vi have saa mange Ting at tale om. Kom, sæt Dem!

Senneterre (sagte; bestandig mere urolig). O, min Gud!

Marion (siddende). Altsaa, det første Spørgsmaal, jeg har at gjøre Dem, er: hvem er De?

Senneterre (gaaer hen til en Stol uden at sætte sig). Jeg?

Marion. Ja; det er uden Tvivl den store Hemmelighed, De vilde betroe mig? De er ikke Maler, det har De tilstaaet, men De maa sige mig Deres Navn. Jeg gjør ikke store Fordringer paa Stand, men det mindste, man kan forlange, er dog at vide Navnet paa den, man elsker.

Senneterre (uden at høre hende). Oh, naturligt, naturligt! — (afsides) Hun dandser! (seer ind i Salen) Hvad seer jeg? — hun gaaer hen til en Girandol for at læse en Billet! — Nei, det er for — (iler ud.)

Tredie Scene.

Marion (alene, troer at tale med Sennezerre).

Jeg vil paa min Side meddele Dem hvorledes vi skulle komme til at tilhøre hinanden, thi — (seer sig om) Naa — hvor er han? — Min Gud, ogsaa han forlader mig for at ile — Hvad skal det betyde? — Virkelig løbet sin Vei — det er første Gang det hænder mig! (seer Generalen) Ah, de Fay! han har dog idetmindste holdt sig reen i Fordærvelsen.

Fjerde Scene.

Marion. Generalen.

Generalen (i Døren). Tag Dem iagt for at forkjøle Dem — jeg kommer igjen paa Minuten.

Marion (standser ham). Hvor vil De hen, General?

Generalen (med Hastværk). Hente et Glas Sukkervand til Fru de Failly.

Marion (sødt). Igjen Fru de Failly!

Generalen. Hun har sunget! — aa, der er en Henrykkelse — Alle, Alle ere ude af sig selv. — En nydelig lille Stemme, saa sød, saa hjertegribende. (vil gaae) Hun har bedet mig om at skaffe sig et Glas Sukkervand.

Marion (utaalmodig). Bliv dog!

Generalen. Og hun har dandset en Sarabande — ah! De dandser smukt, Marion; men Gud bevares, hun staaer over Dem — ah, mageløst! en Gratie, en Lethed — ah! og saa en Beskedenhed, en vis Undseelighed, som vi aldeles ikke ere vante til — kort sagt, mageløst! Jeg kom selv til at gjøre adskillige delicate Smaatrin, blot ved at see paa hende! (vil gaae) Men hun venter paa sit Sukkervand.

Marion (vred). Jeg siger, bliv! — Det er afskyeligt! det er uhørt! Hun har altsaa berøvet dem Alle Forstanden?

Generalen (artig). Som De siger; hun har fortryllet os! Villarceaux er som han var gal; Marchal de Grammont holder hendes Handsker; Marchal de Brissac staaer med hendes Vifte, og Diplomaten Buckingham har overrakt hende en Bouquet, som han vilde bringe Dronningen — aa, Alt er Beundring!

Marion. Og De, General, De er heller ikke reen; jeg har seet Dem —

Generalen (med Fusentasterie). De saae mig? for hendes Fødder?

Marion (skrigende). Hvad! for hendes Fødder!

Generalen (slaaer sig for Munden). Av, der faldt jeg i et Baghold — det skal nu aldrig slaae mig feil!

Marion (betragter ham). De Fay! — De ogsaa! (ved sig selv) Alt bøier sig for hende — om det saa er min Vifte!

Generalen (forvirret). Jeg veed ikke hvorledes det gik til. Jeg sværger Dem til, hun forhexer Alverden! der er udbrudt en almindelig Galskab, vi ere blevne forgjorte — andet er det ikke! Men jeg afskyer denne Trolddom, der har angrebet mig! Marion, jeg vender tilbage til Dem — og De vil tilgive!

Marion. Under den Betingelse, at De siger mig alt hvad De veed; thi der ligger Noget skjult under dette. Hvad bestiller Cinq-Mars?

Generalen. O, han er ikke mere at frygte; han gjør nu ikke andet end hvad Fru de Failly inspirerer ham. Han løber ud og ind hvert Øieblik — det lader til at han har en eller anden stor Plan.

Marion (opmærksom). En Plan?

Generalen. Ja, jeg har fanget nogle Ord i Flugten! Jesuiternes Capel — henad Klokken tolv i Nat — hemmelig Vielse —

Marion (overrasket). Hemmelig Vielse?

Generalen Fru de Failly sagde til ham: „Spild ikke noget Øieblik, ellers gaaer De glip af hende.“

Marion. Gaaer De glip af hende?

(afsides). Gud, denne hemmelige Vielse — det gjælder mig — og det er hende, som leder ham!

Generalen (med klagtig Mine). Jeg har gjennemskuet dem; Bruden er naturligviis Cardinalens Broderdatter. Ha ha ha, jeg vilde vise, jeg var fiin, og hvidskede til ham: „De kunde aldrig vælge bedre; gift Dem med hende, kjære Ven!"

Marion (trækker paa Skuldrene). Det sagde De til ham? — ja, De er fiin!

Generalen. Ikke sandt? — Det bestemte ham ogsaa — han gik strax og ti Minuter efter kom en Page, som gik hen til Fru de Failly, stak en Billet til hende og hvidskede: „Det bliver i Aften."

Marion. I Aften! — Og denne Billet?

Generalen. Rosenrødt Papir — duftende af Ambra! Hun forlod Alle for at læse den, og hendes Ansigt straalede af Glæde. (gniider Hænderne). Jo, jeg troer nok at Sagen er i god Gang fra alle Sider — og jeg har puslet til, o frygteligt!

Marion (rasende). Hvor De er dum!

Generalen (forbauset). Hvad behager!

Marion. De seer ikke at jeg bliver forraadt?

Generalen (som før). Af hvem?

Marion. Af dette Fruentimmer!

Generalen. Fru de Failly?

Marion. Ah, det er ingen Fru de Failly!

Generalen (falder i Stave). Nei hvad siger De?

Marion. En Ubekjendt, en fiin Coquette, som forstaaer Kunsten at indtage bedre end jeg!

Generalen. Det er umuligt!

Marion. Der, som Uskyldigheden, Undseelsen selv, har trængt sig ind hos mig, for, under Paaskud at ville føre en utro Tilbeder tilbage for sine Fødder, at bede mig om Raad. Jeg, som altid bliver et Offer for mit gode Hjerte — thi jeg bliver aldrig klogere — jeg modtager hende med Forekommenhed, jeg lærer hende alle mine Hemmeligheder.

Generalen. Aa, hvilken Uforsigtighed! Gaaer man hen og lærer saadant Noget fra sig?

Marion. Og hun misbruger det ved at udbrede Odelæggelse rundt omkring mig, ved at erobre alle Hjerter.

Generalen. Det er skrækkeligt at der er saadanne Fruentimmer!

Marion. Og at de skal komme til os fra Landet. Men jeg lader mig ikke saaledes lege med, og siden man vover at angribe mig —

Generalen. Det er ret; De bør ikke taale —

Marion (heftig). Og jeg veed ikke hvem hun er; jeg kan ikke opdage hendes Hensigt.

Generalen. Ja, der staae vi stille!

Marion (kaster sig i en Lænestol). O, hvor jeg er ulykkelig!

Generalen (medlidende). Stakkels Marion!

Marion (pludselig greben af en Idee). Dette Ægteskab med Cinq-Mars, som ligger hende saa meget paa Hjertet, skjuler et hemmeligt Anslag! det er for at bortlede min Opmærksomhed og hindre mig i at see — Ja, hun er kommen her for at vinde Een, hvem det saa er. (gaaer hen til Generalen) Gode de Fay, De — De er min sande Ven; hjælp mig dog en Smule at finde ud af det. — Hvorledes viser hun sig imod Villarceaux?

Generalen. Hun smiler særdeles venlig til ham.

Marion (ved sig selv). Det er ikke ham.

Generalen. Det kan ikke være mig.

Marion. Ah — General!

Generalen (bestemt). Nei, det tør jeg sige, mig er det bestemt ikke.

Marion. Brissac? Gondy? Saint-Evremont?

Generalen. Hun har et Smiil til dem Alle.

Marion (efter en lille Pause). Og Leonard?

Generalen. Oh, hun seer ikke paa ham; hun lægger ikke Mærke til ham.

Marion (afsides). Det er ham, det er jeg vis paa! Ja, hvad hun i Morges fortalte mig om en troløs Elsker — og nu nylig hans Uro, hans Forvirring — Ah, men ham skal hverken hun eller nogen Anden berøve mig! Lad hende tage alle de andre; det skal være mig en Fornøielse; men Leonard, som jeg elsker, og elsker endnu høiere siden jeg trues med at tabe ham — nei, jeg skal igjen bemægtige mig Herredømmet over ham, jeg skal tilintetgjøre alle Hindringer.

Generalen (efter at have grundet). Een Ting er vis — jeg forstaaer ingenting!

Marion (afsides). Og Cinq-Mars, som har mit Løfte; jeg kan umulig afslaae en Forbindelse, som jeg selv har ønsket; det vilde være at udsætte mig for hans Hævn. Leonard vilde komme i Bastillen, jeg blive stillet blot for Forfølgelse, Hoffets Bagtalelse — maaskee blive forviist og Gud veed hvad! — Hum, hvorledes skal jeg undgaae — (besluttet) Flygte med Leonard, og det strax! Ja, med et eneste Ord skal jeg bestemme ham, og en Flugt med ham fra hende, ligefor hendes Øine — o, det er dog en Seir! (høit) General!

Generalen. Her! altid færdig til Anlæg!

Marion. De er mig jo tro.

Generalen. O, jeg er Deres Eiendom.

Marion. Jeg er kjed af Verden, af

alle disse Intriguer — jeg vil tage bort herfra — strax, bemmeligt!

Generalen. En Retirade! — De kan ikke tage Deres Tilflugt til nogen Bedre end mig.

Marion. Jeg tager bort med en eneste Ven!

Generalen. En eneste Ven? (aftides.) Jeg veed Besked; nu har hun kun mig! (høit.) Marion, jeg forstaaer Dem! (aftides.) Jeg vidste vel, det bliver dog mig, der seirer — tilsidst! Endelig høster jeg Lønnen for min Taalmodighed.

Marion. Kan jeg stole paa Dem?

Generalen. Som paa Dem selv, og vær overbeviist om, at min Taknemmelighed —

Marion. Ikke noget derom.

Generalen. Jeg er aldeles til Deres Tjeneste. De befaler —?

Marion. Taushed og en simpel Vogn — nede i Haven, udenfor den lille Dør. (trykker paa en Fjer, saa at den skjulte Dør springer op) Denne hemmelige Trappe gaaer ned til den.

Generalen. Bemærket!

Marion. De holder Dem færdig til at modtage mine Befalinger, og — (seer Henriette) Fru de Failly! — bort! bort!

Generalen. De behandler mig ganske som en hemmelig Elsker — hvor De er sød! (sagte) Jeg stiger! jeg stiger! — ah, jeg er lyksalig. (iler ud af den skjulte Dør, som Marion lukker.)

Femte Scene.

Marion. Henriette.

Henriette (i Baggrunden). Mine Herrer, jeg takker, jeg takker!

Marion (aftides). Det er hende! fortræffeligt!

Henriette. Hvilken Hede — ah, man kan neppe faae Veiret i denne Tummel!

Marion (spydig). Ah, kom dog nærmere og lad mig ønske Dem til Lykke.

Henriette. De er virkelig tilfreds med mig? Jeg har gjort mit Bedste.

Marion. O, af en Debut at være — det er fortræffeligt, og jeg skylder Dem min Taksigelse.

Henriette (betragter hende). De siger det paa en besynderlig Maade. — De synes stødt!

Marion (som før). Stødt? Det vilde ikke være smukt, da De har havt saa megen Ulejlighed for min Skyld.

Henriette. Hvorledes?

Marion. Min Gud — dette Ægteskab, De har indledet — (levende) Regt det ikke; jeg veed Alt. Dette Ægteskab med Cinq-Mars i Jesuiternes Capel.

Henriette (uskyldig). Men jeg har troet at gjøre Dem en Fornøielse dermed.

Marion. Mig! naar De veed hvor bange jeg er for ham, naar jeg har betroet Dem, at der er en Anden —

Henriette (smilende). De har anbefalet mig altid at troe det Modsatte af hvad man siger.

Marion (tvinger sig). Naar det gjælder Mandfolkene, men det var ikke nødvendigt at De gjorde Erobringer indenfor mit Herredømmes Grændser.

Henriette (som før). Men De har jo selv sagt: man tager Tilbedere overalt, ogsaa fra de Andre.

Marion (bliver heftigere). Undtagen en eneste, som man skal respectere, thi det er afskyeligt at forraade en Veninde, som man fralokker Fortrolighed.

Henriette (som før). Ingen Barmhjertighed imod Fruentimmer; man kysser hinanden og snapper hinandens Elskere. Det er ogsaa en af Deres Lærdomme.

Marion (i heftig Bevægelse). Ah, De har en god Hukommelse.

Henriette. Noget maa man jo have.

Marion (bekæmper et Udbrud af Vrede). Meget godt! Jeg har taget feil af Dem; De kom for at bede mig om Undervisning, og det lader til, det er mig, som faaer Undervisning af Dem.

Henriette. Mademoiselle —

Marion. Men endnu er Deres Seir Dem ikke saa vis, at jeg ikke kan gjøre den til Nederlag. Dette Ægteskab, som De gjør Regning paa — der bliver ikke noget af.

Henriette (aftides). Hvordan?

Marion (med Vægt). Nei, min Naadige, jeg gifter mig ikke med Cinq-Mars, og hvad den angaaer, som De kommer for at søge endogsaa i mit Huus og med en Dristighed, som — det maa jeg tilstaae — sætter mig i Forundring — her seer De ham ikke mere.

Henriette (urolig). Hvad mener De?

Marion (langsomt). At nu, da Deres Opdragelse er fuldendt og jeg ikke kan lære Dem mere, nu kan et længere Ophold hos Marion Delorme kun være Dem til Skade.

Henriette (aftides). O, min Gud!

Marion. De har en Familie, min Naadige, som vist er urolig over Deres Fraværelse. De var saa forlegen for at forlade mig; nu troer jeg, det vil være paa Tiden om De beroliger Deres Dyrebare — og jeg skal ikke mere bede Dem at blive.

Henriette (efter et Øieblikks Taushed). Det er nok; jeg forstaaer Dem, Mademoiselle! Om et Øieblik er jeg taget bort.

Marion (spydig). Uden at sige mig min frygtelige Fjendes Navn?

Henriette (stolt). Det skal De erfare, naar De er bleven istand til at vise mig Retfærdighed og indsee, at endskjønt jeg har Skin-

net af Troløshed og Forræderie imod mig, har jeg dog ikke gjort mig skyldig deri imod Dem.

Marion (opbragt). De troer endnu at opnaae Deres Hensigt?

Henriette. Maaskee; thi jeg kjender Deres Hemmelighed, men De kjender ikke mig; det er den eneste Fordeel, jeg vil bevare. Farvel!

Marion (tort). Deres Tjenerinde! (Henriette gaaer, men standser i Baggrunden; Marion troer sig ene.) Hvilken Dumdristighed! — ah, en Hofdame, en lille Hertuginde eller saadant Noget.

Henriette (afsides i Baggrunden). Hvad kan hun have ifinde?

Marion. Der er ikke et Øieblik at spilde. (lytter og iler til Vinduet paa høire Side) Ah, der troer jeg, jeg hører Vognen.

Henriette (afsides). En Vogn! — og der kommer min Mand! — Hvorledes skal jeg —? (seer Døren tilvenstre) Ah, hun siger jo, alt er tilladt. (smutter ind og lukker Døren).

Marion (som seer ud af Balconvinduet). Generalen har holdt Ord; han lader den kjøre ind i Haven — den bliver holdende ved den lille Dør. (giør Tegn) Blot ingen Støi, og dersom Nogen spørger — (hun bliver ved at hviske ned medens Senneterre træder ind fra Baggrunden).

Sjette Scene.

Marion (ved Balconvinduet). **Senneterre.** **Henriette** (stjult).

Senneterre (med en Bouquet i Haanden). Den Troløse! — afvæbne mig med et Blik saa fuldt af Ømhed da jeg kommer rasende, da jeg vil give min Harme Udbrud! — Hun rækker mig sin Bouquet til Tegn paa at hun kommer igjen, og et Øieblik efter forsvinder hun, næsten paa samme Tid som Cinq-Mars. (kaster i sin Vrede Bouquetten paa Bordet tilvenstre) Ah, denne sidste Streg har for evig revet hende ud af mit Hjerte.

Marion (vender sig ved hans Bevægelse). Leonard! det er Himlen, som fører ham herind.

Senneterre (forbauset). Marion, hvad feiler Dem? De skjælver jo.

Marion (iler hen til ham). Hør mig! Øieblikkene ere kostbare! Elsker De mig endnu, Leonard?

Senneterre. Derom tvivler De?

Marion. Det har jeg Grund til; thi jeg veed Alt.

Senneterre (forvirret). Hvad?

Marion (heftig). Dette Fruentimmer, denne Fru de Failly, hvis rette Navn De er den eneste her, som veed — De har elsket hende!

Senneterre (som før). Jeg!

Marion. De elsker hende maaskee endnu?

Senneterre (med Overvindelse). Det kan De troe? — nei, nei!

Marion. Nu vel, dersom De ikke har bedraget mig, dersom jeg er den eneste, De elsker — sig mig hendes Navn.

Senneterre (levende). Hendes Navn? — aldrig!

Marion (tvinger sig). Ja, ja, jeg begriber, at Ære og Delicatesse gjøre Dem til Pligt — Men De da — Deres Navn?

Senneterre (forlegen). Jeg har ingen Grund til at skjule det, men imidlertid maa jeg tilstaae, at en saadan Mistillid —

Marion (levende). Mishager Dem? Nu vel, jeg forlanger ikke at vide det, jeg forlanger slet Intet af Dem. Hvad bryder jeg mig i dette Øieblik om Deres Rang, Navn og Formue —? jeg har ikke spurgt derom for at elske Dem. Hvad jeg fordrer er Deres Kjærlighed, som nu er mig Alt! og jeg spørger kun, om De ikke elsker en Anden, men er beredt til at bringe mig ethvert Offer?

Senneterre. Naturligviis!

Marion. Vi svæve i den største Fare.

Senneterre, Fare?

Marion. Der er kun eet Middel, hvorved vi kan komme til at tilhøre hinanden og undgaae en evig Adskillelse — det er, at vi paa Øieblikket flygte sammen og tage til Holland.

Senneterre. Flygte, siger De?

Marion. Spørg mig ikke hvorfor; men dersom vi om en Time endnu ere i Paris, er det ude med os. Der holder en Vogn her nedenfor Trappen; sig kun et Ord, sig, at De er lykkelig ved at følge mig, at De vil dele Skjæbne med mig, række mig Deres Haand og — De betænker Dem?

Senneterre. Nei. Men en saa forunderlig Beslutning, saa pludselig — Forlade Frankrige —!

Marion (harmfuld). De betænker Dem! jeg — jeg har ikke vaklet et Øieblik! jeg har ikke ladet mig forsærde af Noget, og De, De frygter for at tabe Fru de Failly, for at rive Dem los fra hende!

Senneterre Nei, siger jeg, nei!

Marion. Jeg læser det i Deres Øine; De bæver — De veed dog vel, at De ikke mere vil faae hende at see, at hun er taget bort?

Senneterre (levende). Taget bort! med Cinq-Mars?

Marion (griber hans Idee). Med Cinq-Mars! — ja vist, det forstaaer sig! Har De ikke mærket hvad der stak under deres Øiekast, deres gaadefulde Hvidsken? — For nogle Øieblikke siden har hun jo endogsaa modtaget en Billet fra ham.

Senneterre (afsides). Den hun læste! — den var fra Cinq-Mars!

Marion. O, naar De vidste, hvad de

har oplagt med hinanden! — hvilken afskyelig Intrigue! — thi det var Aftale.

Senneterre (rasende). De stode i Forstaaelse?

Marion. Det har jeg Beviis paa.

Senneterre (ude af sig selv). Ah, nu kommer endelig Alt for Lyset!

Marion (omt). Og det er for en Person, som ikke er Dem og Deres Smerte værdig, at De vil opoffre mig, som, uden at vide hvem De er, vil forlade alt, for at række Dem min Haand! Min Rigdom, dette glimrende, uafhængige Liv, som var min Lykke, disse Hyldinger, hvorover De har været saa skinsyg og som Fruentimmerne saa bittert misundte mig — alt bortkaster jeg for at blive Deres; langt fra Fædreneland og Familie vil jeg, skjult for Alles Øine, kun finde Lykke i at leve for den Eneste, jeg holdt værdig til at eie min Haand.

Senneterre (henrevet). Er det sandt? Marion, Du vil være Min?

Marion. For evig, det sværger jeg.

Senneterre (levende). Afsted, afsted! — o hvor jeg er lykkelig at kunne vise en Utaknemmelig — nei, jeg vil sige, at kunne vise Dig og hele Verden, at jeg elsker Dig, kun Dig!

Marion (afsides). Jeg vandt!

Senneterre. Kom, kom! — jeg ønsker selv, at vi, saa hurtigt —

Syvende Scene.

De Forrige. Tiennette (ilende).

Tiennette (sagte til Marion). Mademoiselle! Mademoiselle!

Marion. Hvad er det?

Tiennette (bydsfende). Cinq-Mars er her paa Øieblikket; han søger overalt efter Dem.

Marion (ved sig selv). Min Gud!

Senneterre. Hvad feiler Dem?

Marion. Intet, Intet! (afsides) Vi ere fortabte! — Dog, jeg har et sikkert Middel til at blive af med ham.

Senneterre. Hvad er det, der holder Dem tilbage?

Marion. See hvilken Vrimmel inde i Salen; man kunde bemærke os, og den mindste Uforsigtighed er istand til at forhindre vor Flugt. Jeg vil have Selskabet, faae dem bort. Bliv her; vent mig! jeg kommer igjen om et Øieblik, og ved Hjælp af denne Domino og Forberedelserne til Maskeraden kunne vi skjule vor Flugt og være langt fra Paris, førend man opdager vor Fraværelse. (Hun gaaer hurtigt med Tiennette; Dørrene i Baggrunden blive staaende aabne.)

Senneterre (alene). Ja, ja, jeg reiser, jeg flyer, om det var til Verdens Ende, for ikke mere at høre tale om hende, for at vise hende min Ligegyldighed, min Foragt, — ja, min Foragt! at lade sig bortføre af Cinq-Mars! — Cinq-Mars en Spradebasse, en letsindig Krabat, der ligesaa lidt kan føle en oprigtig Kjærlighed — (seer Cinq-Mars) Hvad seer jeg? igjen ham!

Ottende Scene.

Senneterre. Cinq-Mars (kommer hurtigt ind fra Baggrunden og nærmer sig til Senneterre idet han seer sig om til alle Sider, om Ingen lægger Mærke til ham).

Cinq-Mars. Ah, Leonard, jeg søgte netop Dem. De seer mig henrykt — hun vil gifte sig med mig.

Senneterre (forstemt). Hør, gifte sig med Dem?

Cinq-Mars. Tys, tie dog stille! — det er en Hemmelighed! thi seer De — man maa tage den Sag med Forsigtighed.

Senneterre (som før). Hvordan?

Cinq-Mars. Men det er hende, som kjender paa Vielsen; hun vil have, den skal skee strax, og har paalagt mig at bringe Alt i Orden.

Senneterre. At bringe Alt i Orden?

Cinq-Mars. Jeg skal jo efter Loven have et Vidne — Jeg har gjort Regning paa Dem.

Senneterre. Til Vidne? — Mig!

Cinq-Mars. Ja vist, det er jo afgjort! — om ti Minuter i Jesuiter-Capellet.

Senneterre. Men forklar mig dog —

Cinq-Mars (hurtigt). Nei, nei, ikke videre — jeg har ikke Tid! — Farvel! paa Pletten om ti Minutter! (iler ud).

Niende Scene.

Senneterre (alene; som forstenet).

Gifte sig med min Kone — og bede mig til Vidne! — nei, han overgaaer alle de Andre. Og hun har kunnet samtykke! — hun er fri, det er sandt, men træde al Sømmelighed under Fødder — det er for galt! — Dette Blik, som forførte mig, som var saa fuldt af Uro og Følelse, hvori jeg troede at see en Erindring fra vor Kjærligheds første Dage, dette Blik var altsaa kun Hykleri, Løgn og Falskhed! (kaster Øinene paa Bouquetten, som ligger paa Bordet) Og denne Bouquet, som hun gav mig som et Venskabstegn, som en Retfærdiggjørelse — (griber den med Harme) Jeg vil sønderslide, træde — (standser) Hvad er det? — en Billet imellem Blomsterne — Uden Tvivl den, hun fik fra Cinq-Mars! (aabner den) Ja — jeg tog ikke feil! — ah! (læser i heftig Bevægelse) „Høimodige Veninde! jeg har fulgt Deres Raad, om en Time vil den, jeg elsker, tilhøre mig." (afbryder sig i Forbittrelse) Den, jeg elsker! — (læser) „Maatte De snart nyde

samme Lykke, maatte Deres dybe Kjærlighed, den eneste, Deres Hjerte har kjendt, føre en Utaknemmelig for Deres Fødder." — Men hvad vil det sige? det er altfaa ikke ham? „Deres dybe Kjærlighed, den eneste, Deres Hjerte har kjendt!" (baabende) Ah, om det var muligt! om jeg havde — o, nei, nei! jeg seer det; hun elsker mig endnu! Henriette! — jeg vil see hende, tale med hende, strax — (seer Henriette i Dominoen) Gud, Marion!

Tiende Scene.

Senneterre. Henriette (i en Domino, som ganske ligner Marions, og med Maske for Ansigtet, kommer fra Baggrunden).

Henriette (med dæmpet Stemme). Kom, jeg er færdig!

Senneterre (med Anstrengelse). Nei, nei, aldrig! — jeg følger Dem ikke! (Henriette synes overrasket og sorgmodig) Hun vakler! (holder paa hende og fører hende til en Stol) Hav Medlidenhed med mig — tilgiv! Ja, jeg har bedraget Dem — jeg har bedraget mig selv! Jeg troede at elske Dem, Marion, og da jeg svoer at opoffre Alt for Dem, at følge Dem, da var der en Anden, hvem jeg har miskjendt, som igjen fik sit fulde Herredømme over mig! I det Øieblik, da jeg vil løsrive mig fra hende for evig, føler jeg, at jeg elsker hende og hende alene, og at dersom hun forlader mig, dersom hun ikke skjænker mig Tilgivelse, da er Livet mig en Qval, saa — (Henriette græder) De græder?

Henriette (river Masken af). Ja, men det er af Glade!

Senneterre. Henriette!

Henriette (med Ømhed og Hengivelse). O, gjenkald ikke hvad jeg har hørt! (Senneterre synker for hendes Fødder) disse ømme Ord, som have gjort mig saa lykkelig; thi jeg har hel'er aldrig ophørt at elske Dig — o, dette paatagne Coquetterie, denne flygtige Tone, disse letsindige Udtryk, som hvert Øieblik modsagdes af mine Blik, min Uro, mine smertelige Følelser, læste Du ikke i alt det: „Det er Dig jeg elsker! det er Dig, Din Kjærlighed jeg søger at gjenvinde, for ikke at synke under mine Lidelser!?"

Senneterre (ude af sig selv). Er det en Drøm! Henriette, hvorledes skal jeg forsone min Uret? — O Gud! — Og denne Skilsmisse — Du underskrev den.

Henriette (omt idet hun reiser sig). Ja, men kun for at bevæge Dig til at tilintetgjøre den.

Senneterre. O, lad mig velsigne denne Høimodighed, lad mig sige Dig hvor inderligt jeg elsker, hvor dybt jeg angrer.

Henriette (lægger Haanden paa hans Mund). Ja, ja, Du skal sige mig det alt, men først naar vi ere langt borte herfra; thi paa dette Sted frygter jeg bestandig for at min Lykke skal forsvinde og blive til en sød Drøm.

Senneterre. Du kan frygte —?

Henriette (blid). Min Ven, en stakkels Syg frygter altid for Tilbagefald. Kom, bort fra dette Huus.

Senneterre. Du har Ret; Din Plads er ikke her. Tag Masken og lad os gaae ned ad denne hemmelige Trappe; kom! (Henriette har taget Masken paa; han fører hende hen til den skjulte Dør da Cinq-Mars pludselig træder ind af den.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Cinq-Mars. (derpaa) Marion.

Cinq-Mars (bævende af Harme). Stands!

Begge. Cinq-Mars!

Cinq-Mars. Forræderie! Jeg tog altsaa ikke feil; Vognen dernede i Haven skulde —

Senneterre. Hvad mener De?

Cinq-Mars (lægger Haanden paa Kaarden). Og De — en Kunstner, som jeg ikke mistænkte — De skal staae mig til Regnskab!

Senneterre (som holder Henriette opreist). Nei, jeg vil straffe Dem —

Marion (fra sit Værelse i Dominoen og med Masken i Haanden). Hvilken Støi! hvad gaaer her for sig?

Cinq-Mars (seer hende). Marion! (taster Øinene paa Henriette, hvis Maske er falden af) Fru de Failly!

Marion (seer hende). Hvad seer jeg?

Cinq-Mars (fatter sig; munter). Og jeg, som troede, som bildte mig ind — denne Vogn dernede, denne Domino — Ah, men jeg sagde paa den anden Side ved mig selv: For Fanden, det er umuligt at Marion har villet holde mig for Nar og tage Flugten. (til Senneterre) Om Forladelse, tusinde Gange om Forladelse for mit Fusentasterie.

Marion (til Henriette). Hvorledes? De er endnu her?

Henriette. Jeg sagde Dem at jeg vilde tage bort, men jeg kunde ikke (viser paa Senneterre) — uden min Mand!

Cinq-Mars. Marion. Hendes Mand!

Henriette. Grev de Senneterre.

Marion (ved sig selv). Greven!

Cinq Mars (tager sin alvorlige Tone). Grev de Senneterre? — som under Navn af Leonard — Men paa den Maade — Tillad, saa forstaaer jeg ikke —

Senneterre (stolt). Hvad, Hr. Marquis? De forstaaer ikke — ?

Henriette (afbryder dem levende og griber sin Mands Haand). At en Uenighed, en Misforstaaelse havde fjernet os fra hinanden og at Mademoiselle Delormes Venskab, hendes Raad har tilveiebragt en Nærmelse, som sikrer os vor Lykke? — o, Hr. Marquis, det er meget klart og forstaaeligt! Jeg skal

aldrig glemme det, men være hende evig taknemmelig.

Cinq-Mars (seer paa Marion). Ah, den gode Marion! — det forundrer mig ikke; hun har et fortræffeligt Hjerte.

Marion (afsides med Ærgrelse). Hendes Mand! — der er da ikke Noget at sige; — men det var min første Eleve — det bliver den sidste!

Tolvte Scene.

De Forrige. Generalen.

Generalen (kommer paa Tæerne; sagte til Marion). Men min Bedste, Vognen holder dernede og —

Marion (sagte). Tys!

Generalen (forbauset da han seer Senneterre kysse sin Kones Haand). Hvad er det? — Hvad gjør han? — Fru de Failly!

Marion. Det er hans Kone.

Generalen. Hans Kone! — Leonards?

Marion (søger at overvinde sin Harme). Grev de Senneterre.

Generalen. Ah, ja saa!

Marion (med Øinene paa Cinq-Mars). Og jeg — jeg gifter mig.

Generalen. Aa, De spøger! — med Greven?

Marion. Jh nei — med Cinq-Mars.

Generalen. Ah, ja saa, ja saa! (sagte) Jeg daler, jeg daler! Jeg begynder virkelig at troe: jeg seirer — ikke. (sagte til Marion idet han peger paa Senneterre) Men sig mig dog — det er nok Schak!

Marion (sagte, trækkende paa Skuldrene). Ah, De er maaskee aldrig bleven slaaet? (høit) Cinq-Mars, der er min Haand.

Cinq-Mars (kysser den). Jeg vidste, Du gav den aldrig til nogen Anden.

Generalen (til Henriette med Galanterie). Hendes Naade Fru Grevinden vil dog tillade, at vi i det mindste gjøre hende vor Cour?

Cinq-Mars (ligeledes). At vi bringe hende vor Hylding?

Henriette (smilende). O nei, mine Herrer, det er aldeles overflødigt! Jeg har kun en eneste Dag taget min Tilflugt til Coquetteriet, men det har indbragt mig saa meget, at jeg haaber — jeg skal aldrig mere trænge til det.